

SIAM INTER COMICS

40 บาท

27

FUJITA
Kazuhiro

COPY RIGHT
สงวน
ลิขสิทธิ์
COPY RIGHT

หุ่นกล
วงล้อ

พวกกรีและไซจิได้ตัดสินใจปิดบังตัวตนที่แท้จริงของเอลเอนอลที่กลายเป็นฮีโรงาเนะเพราะตีมือควิวีเตอร์ที่ละลายตุ๊กตาพรองซึนลงไป โดยทั้งคู่หวังจะให้เธอได้มีความสุขตั้งที่อันเจริน่าต้องการ แต่ว่าเมื่อไซจิได้พบกับเอลเอนอลอีกครั้งก็ได้รู้ว่าแผนการที่ทำท้าวว่าจะไปไต่ดินนั้นได้ถูกขัดขวางโดยใครบางคน

และเมื่อ 3 ปีก่อนในที่สุดความจริงและข้อสงสัยทุกอย่างก็กระจ่าง ทั้งหมดนี้ล้วนเกิดจากแผนการอันแยบยลเพื่อสนองความต้องการส่วนตัวของซาดาโยชิหรือดินนั่นเอง ซึ่งมันเป็นแผนการที่จะโอนถ่ายตัวเองลงใน "มาซารุ" และใช้ชีวิตร่วมกับเอลเอนอล ไซจิจึงต้องลุกขึ้นสู้เพื่อขัดขวางดินให้จงได้!!

หุ้บเปิดสังหาร 27

หน้า

ภาคละครสัตว์-ปิดฉาก

ฉากที่ 45 จาก 3 ปีก่อนสู่ปัจจุบัน.....	5
ฉากที่ 46 ปีแห่งจุดเริ่มต้น	23
ฉากที่ 47 ทักษะนิยภาพที่ซ่อนอยู่	41
ฉากที่ 48 อดีตที่ไม่มีใครล่วงรู้.....	59
ฉากที่ 49 วงล้อแห่งเวลาที่ขาดหายไป I	77
ฉากที่ 50 วงล้อแห่งเวลาที่ขาดหายไป II	95
ฉากที่ 51 วงล้อแห่งเวลาที่ขาดหายไป III	113
ฉากที่ 52 บุรุษผู้นำหาวาดหัวนที่สูงสุด	131
ฉากที่ 53 มารร้ายปรากฏตัว	149
ฉากที่ 54 เฟซเลสออกโรง	167

ภาคละครสัตว์ปิดฉาก
ฉากที่ 45
จาก 3 ปีก่อนสู่ปัจจุบัน

คะ...
ความ
ทรงจำ
ของ
เรา...

ข้อ
มูล...
กำลัง
มอด
ไหม้...

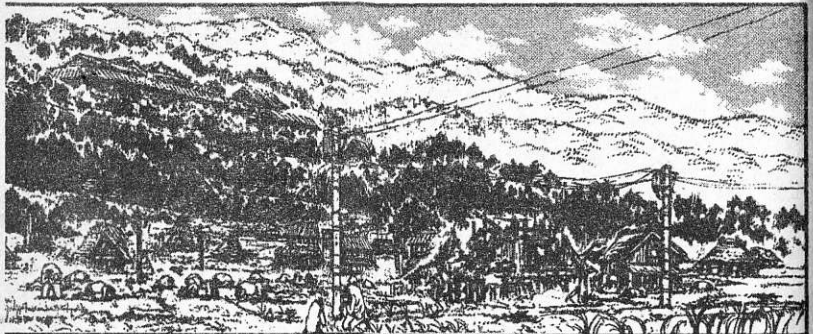
เครื่องมือที่
เราจะใช้
ในการ
โอนถ่ายก็...
พังซะ
ไม่เหลือ
ชิ้นดี...

เจ้า
เจ้าบ้า
ไซจิ

แบบนี้
กว่าจะ
โอนถ่าย
ได้อีก

ก็ต้อง
เสียเวลา
อีก 3 ปี
กัน
พอดี
นะสิ!

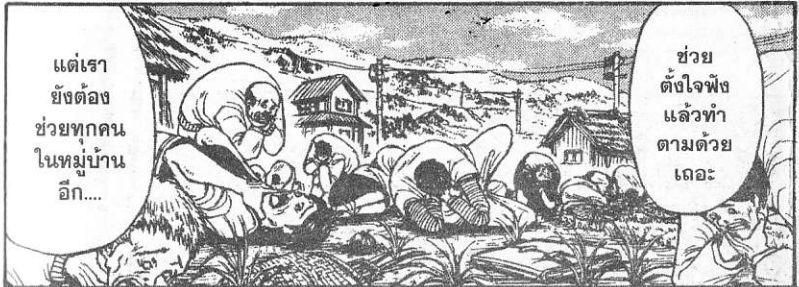

ไว้จะ
อธิบาย
ทีหลัง

ตอนนี้
หมู่บ้านนี้
กำลังโดน
โรคประหลาด
เล่นงาน
อยู่...

ในเลือด
ของฉันทู
เหมือน
จะมีภูมิ
ต้านทาน
อยู่

ตอนนี้
ก็ช่วย
ให้พอ
ยับยั้ง
ได้
หลายคน
แล้ว

แต่เรา
ยังต้อง
ช่วยทุกคน
ในหมู่บ้าน
อีก...

ช่วย
ตั้งใจฟัง
แล้วทำ
ตามด้วย
เถอะ

ขอรับ

ผู้ใหญ่บ้าน
อำปาก
ชะหนอย
นะ

เท่านี้
ก็หนัก
จะรักษา
ให้หาย
ได้

พะ...
ท่านโยจี้...
นี่มันเกิดอะไร
...ขึ้นกันแน่
หรือ
ขอรับ...

เลือด
ในตัว
ของฉันทู
มีอยู่
ราว ๆ
5.6
ลิตร

ลูป
เอามา
ออก
มาให้
เก็บ
หมด

เอามาทำให้
เจือจางแล้วให้
ทุกคนดื่ม...

แต่...
คุณไซจิ
คนป่วย
มีมากกว่า
200 ราย
เขี่ยวัน
ครับ

ถ้าเอาเลือด
ออกมาจาก
ขนาดนั้นล่ะก็
คุณไซจิ
จะอันตราย
นะครับ

โรคนี้ชื่อว่า
"ไซนาฮา" ซึ่งวิธี
รักษานั้นมีแต่
ให้ดื่มเลือด
ของজনเท่านั้น

เรื่องคราวนี้
สาเหตุมา
จากตัวฉัน
เพราะฉะนั้น

ฉันจึง
เตรียม
ใจไว้
แล้ว

แต่พวก
ไซคิต

มีชีวิต
รอด
มาได้
ล่ะก็...

ฉันยังมี
ศัตรูที่ต้อง
จัดการอยู่

ซึ่งมันคือคน
ที่แพร่โรค
ที่วันนี้ให้มา
ติดพวกเจ้า

ถึงตอนนั้นก็
อยากจะทำ
ความช่วยเหลือ
ด้วย...

แล้วก็ช่วย
ส่งจดหมาย
ฉบับนี้
ให้ด้วย
นะ

ไม่
ไหว
จะขับ
ตัว
สักนิด
ก็ขง
ไม่ได้

เรายัง
ต้องไปบอก
เรื่องแผน
ของดินให้
มาซารุกับ
เอลเอนอล
รูอีกแท้ๆ

แต่ก็ช่วย
ไม่ได้...

ตอนนั้น
หลับไปก่อน
แล้วกัน...

แต่ยังมีเรื่อง
ที่กังวลอยู่

โรคไซนาฮาที่ค้นพบ
กระจายในหมู่บ้านนี้
เพื่อเรียกเราออกมา

แม้แต่ในหมู่บ้านโรจนะ
ด้วยกัน การวิจัยโรคนี้ก็
ไม่ค่อยมีความคืบหน้าเท่า

ถ้า
อย่างนั้น
แล้ว

ทำไมมัน
ถึงใช้โรค
ไซนาฮา
ได้?

รายละเอียดของเขา
ตอนที่กลายเป็นไซโรจนะ
ยังเป็นปริศนา!

ไซชะ
ซาตาโยชิ
หรือ ดิน
เมสทอล
แท้จริงแล้ว

เป็นใคร
กันแน่
?

สุดท้าย
แล้ว
ตัวเรา

จะหยุด
แผนการ
โอนถ่าย
ลงตัว
มาซารุ
ของมัน
ไตรเปล่า
นะ
!?

สำเร็จ!
ทุกคน
ฟื้น
แล้ว
ละ!

ลูกชาย
ของผม
ก็รอดแล้ว
ละครับ!
ท่าน
ไซจิ...

ท่าน
ไซจิ
...?

วางใจเถอะ
ท่านยังมี
ลมหายใจ
อยู่....

จะห่วงก็ไม่แปลกหรอก
เพราะท่านให้เลือด
พวกเราขนาด
ที่ถ้าเป็นคนธรรมดา
คงตายไปแล้ว
นี่นา...

เมื่อ
เป็น
เช่น
นี้...

จนกว่า
ท่านไซจิ
จะคืนสติ
ขึ้นมาอีก
ครั้ง...

พวกเรา
จะคอย
ปกป้อง
ท่าน
เอง
!

คุณ
ปู่...
ทำไม
ละ...
ฮะ...

โหน
บอกว่า
เดี๋ยวก็
กลับใจ
ละฮะ

เกเลโอนอล ฉิน ไชงะ ไชจิ
ได้เขียนจดหมายฉบับนี้
ทิ้งไว้เมื่อในตอนที่ไม่อาจ
พบกันได้อีกแล้ว

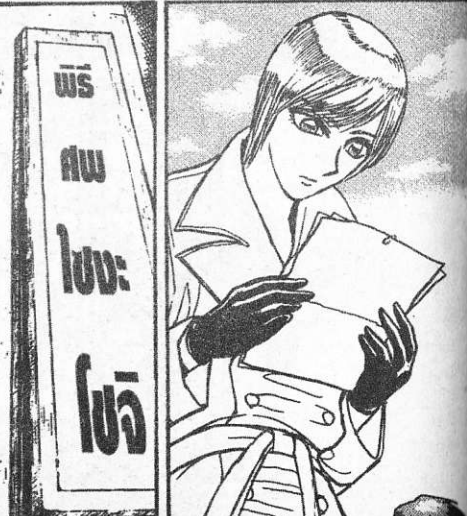
สถานการณ์
เปลี่ยน
ไป....
การปกป้อง
เด็กที่ชื่อ
มาซารุ
ขอเปลี่ยน
เป็น 3 ปี
หลังแทน

ขอให้เธอรออยู่ที่ประเทศนี้
จนถึงตอนนั้น และ
อยากให้เราเข้าร่วม
คณะละครสัตว์

เป็นไปได้อย่างไรที่จะให้
เข้าคณะที่เปิดแสดง
ใกล้ๆได้ยกยว

เพื่อให้มาซารุไปขอ
ความช่วยเหลือเหลือ
ใดทุกเมื่อ...

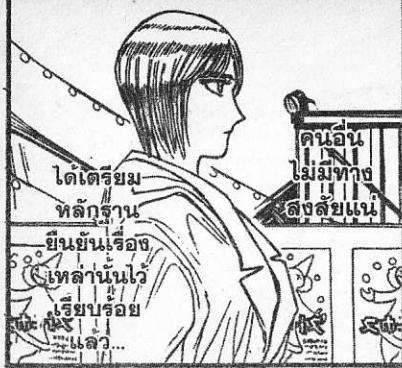
ปรี
ศพ
ไชงะ
ไชจิ

และขอให้จำคำอธิบาย
ให้มาซารุและรอบข้าง
ฟังที่เตรียมไว้ให้ด้วย

แม่นมที่ฉินเคซุเจ้า
งศ์ตอนอยู่ที่ฝรั่งเศส
เมื่อ 7 ปีก่อน
คือแม่ของเธอ

ค่าจ้างจำนวนมาก
ในตอนนั้นทำให้
เธอกับแม่
รอดชีวิตมาได้

เพื่อตอบแทน
บุญคุณนั้น
เธอจึงมาเป็น
พี่เลี้ยงให้
มาซารุ

โตเตรียม
หลักฐาน

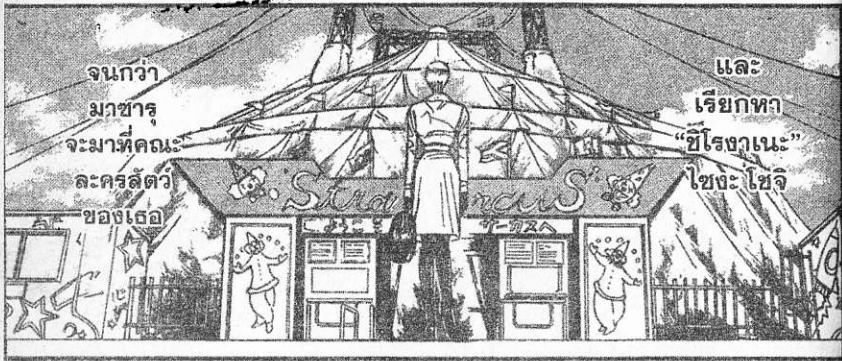
ยืนยันเรื่อง
เหล่านี้ไว้
เรียบร้อย
แล้ว...

คนอื่น
ไม่มีทาง
สงสัยแน่

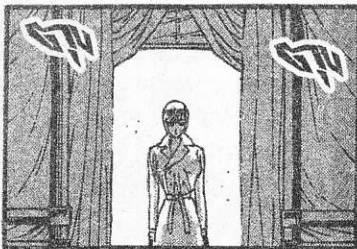
เอเล
โอนอล

ขอให้
อยู่ที่
ญี่ปุ่น

จนกว่า
มหา
จะมาถึงนะ
ละครลตว
ของเธอ

และ
เรียกหา
"ชิโรงาเนะ"
ไซงะ ไซจิ

เท่านั้น
เรียบร้อย
เอเลโอนอล
เองก็คง
ทำตาม

ในเนื้อความ
จดหมาย
ที่เราเขียน
โดยไม่คิด
นึกสงสัย
แน่นอน

เข้าใจ
แล้ว...

เข้าใจ
เกือบ
หมด
แล้วละ

เหตุผลที่
ยกมรดก
ให้ผมแค่
คนเดียว
ที่ผมถูก
หมายชีวิต
อยู่คนเดียว...

และที่
ชิโรงาเนะ
คอย
ปกป้อง
ผมก็
ด้วย

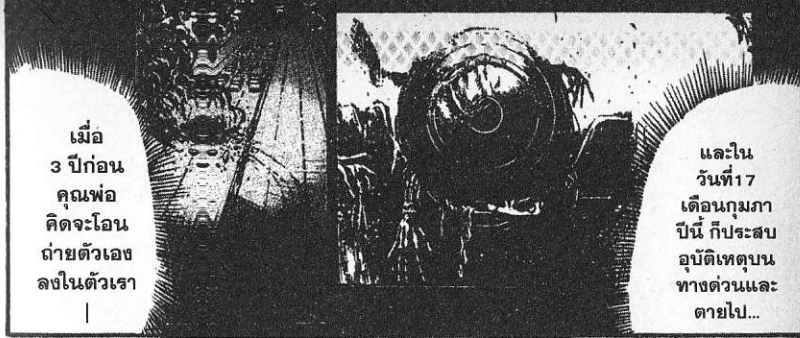

ส่วนตัว
ผมก็จะไป
เตรียมการ
สำหรับ
การโอน
ถ่าย

เข้าใจ
แล้ว
!

ปัจจุบัน
หมู่บ้าน
คุณโรจะ

เมื่อ
3 ปีก่อน
คุณพ่อ
คิดจะโอน
ถ่ายตัวเอง
ลงในตัวเรา

และใน
วันที่ 17
เดือนกุมภาพันธ์
ก็ประสบ
อุบัติเหตุจน
ทางด่วนและ
ตายไป...

ตาย
แล้ว
!?

ถ้าฉัน
ถ้าฉัน
เรา

ก็ถูก
คุณพ่อ
โอนถ่าย
เรียบร้อยแล้ว
อย่างนั้น
เหรอ?

เพราะโอนถ่าย
ตัวเองลงใน
เราเสร็จ
แล้ว

ตัวตนของคุณพ่อ
จึงไม่มีความ
จำเป็นอีก
ต่อไปสินะ

แต่
ว่า

แล้วผม
จะเป็น
ยังไง
ล่ะเนี่ย
?

เหมือน
จะนี่
อะไรออก
อย่างนั้น
แหละ...

อะไร
บางอย่าง
ที่ลึกลับ
ตลอด...

ถ้าจำไม่ได้
ในวันที่ 17
เดือนกุมภาพันธ์

คืนวันที่
คุณพ่อ
เสียชีวิต

ฮะฮะ
ตกใจ
อะไรละ
มาซารุ
?

พ่อเองนานาที่
ก็อยากจะคุย
กับลูกบ้าง
เหมือนกัน
นะ....

คุณพ่อที่
ตกใจที่
แปลกๆ...
กับตัวเรา
นี่....

ฮะ
!

ไม่สิ...
ใครจะเรียก
เป็นพ่อกัน
!

มันเป็นคนที่
หลอกวงคุณปู่
และคิดที่จะ
เข็ดเรากับ
ซีโรซานะ

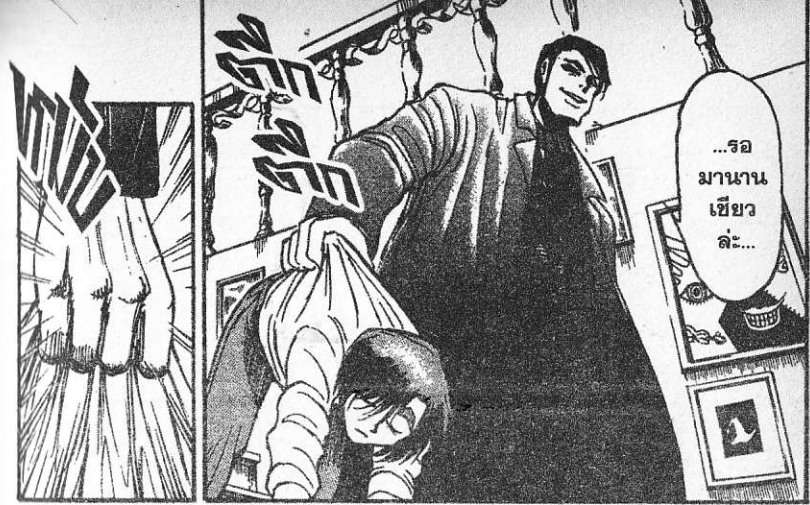
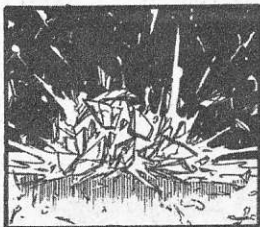
ดิน
!

เฮ้
ตี๋ม
โกโก้
ก่อน
สิ

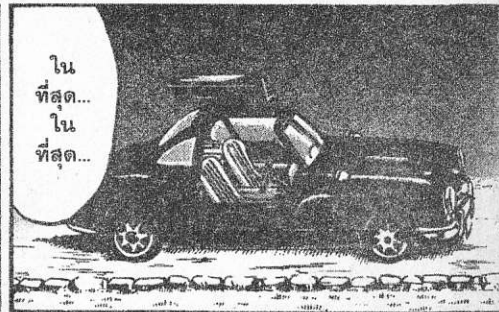

ไม่ได้นะ!
จะตี๋มไม่ได้
เด็ดขาด!!

ฮะ
!

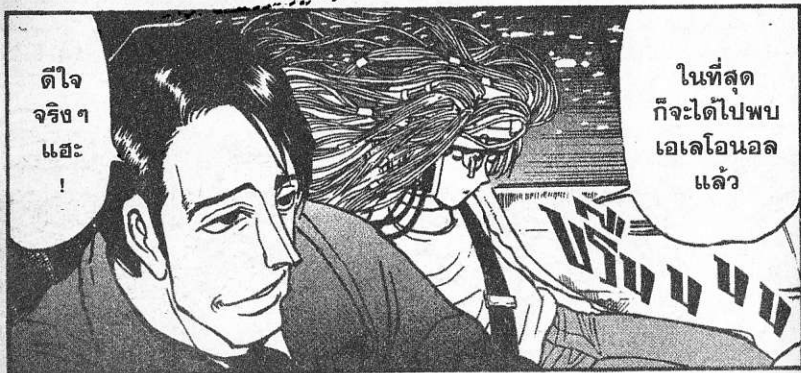
...หรือ
มานาน
เซียว
ลิ๊ะ...

ใน
ที่สุด...
ใน
ที่สุด...

ก็จะได้
เข้าไปใน
ตัวเจ้า
ชะทีลิ๊ะ
มาซารุ

ดีใจ
จริงๆ
แฮะ
!

ในที่สุด
ก็จะได้ไปพบ
เอเลโอนอล
แล้ว

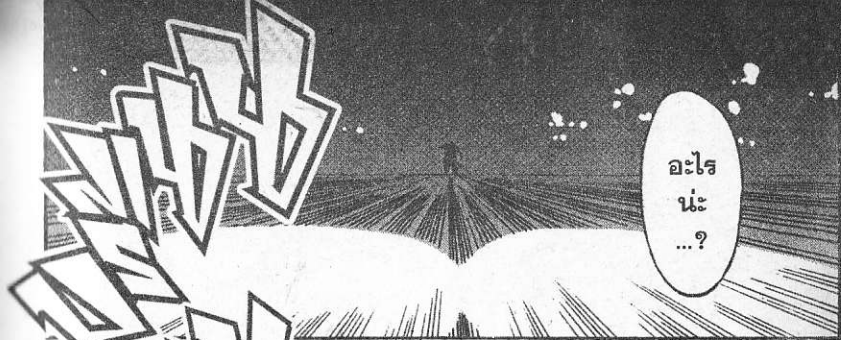
มาหา
ความรู้สึกที่
ความทรงจำ
ของฉันตั้งแต่
สมัยก่อน
ไหลเข้าไปใน
สมองเจ้าด้วย
ความเร็วสูง
มันเป็นยังไง
บ้างเธอ
?

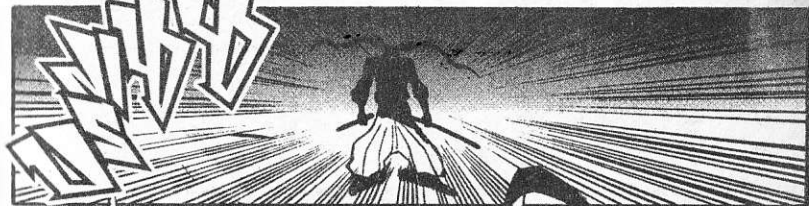
เอเลโอนอล...
เห็นเธอ
แล้วจะ
ชอบมั๊ย
นะ...

แต่หลอน
ก็ไม่ใช่นะ
ใส่ใจรูปกาย
ภายนอก
หรอก...
เนอะ...

อะไร
นะ
...?

ไซจิ
!?

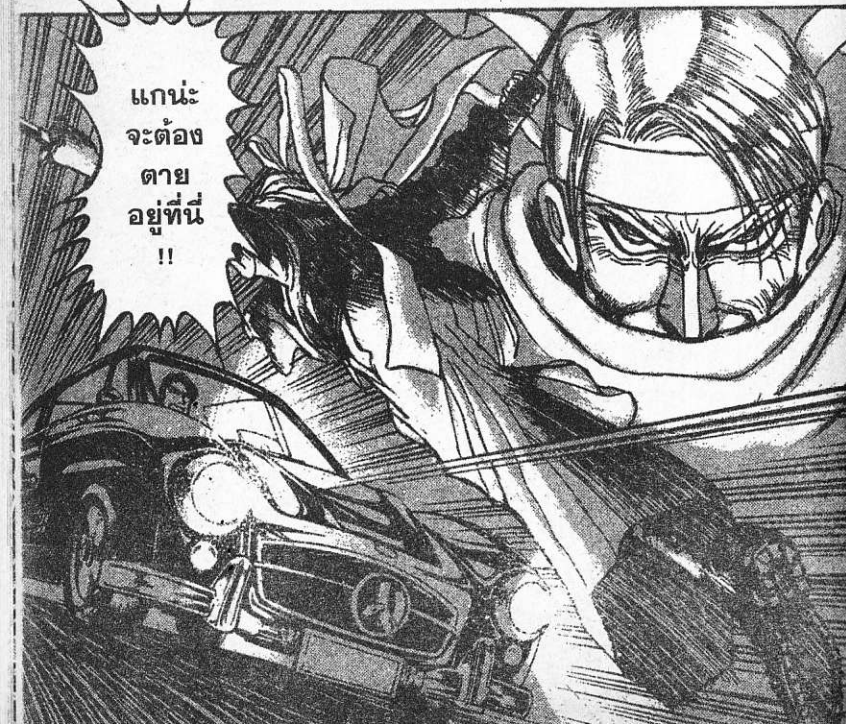

ยังมีชีวิตอยู่
อีก
แหละ !!

ตกใจ
เธอละ
ติน

ใคร
จะยอม
ให้นาย
ทำอะไร
มาซารุ
ได้กัน
ล่ะ

แกนะ
จะต้อง
ตาย
อยู่ที่นี่
!!

วันที่
17
เดือน
กุมภาพันธ์
ปี
ปัจจุบัน

ไซจิ
ยังมี
ชีวิต
อยู่
อีก
แหละ
~!

ติน
อย่าหวัง
ว่าจะ
โอนถ่าย
ได้สำเร็จ
เลย
!

ฉากที่ 46

ปีกแห่งจุดเริ่มต้น

แล้วการ
ต่อสู้ก็
เปิดฉาก
ขึ้นบน
ทางด่วน
กลาง
ดึก

หลายชั่วโมง
ก่อน
การต่อสู้
จะเริ่ม

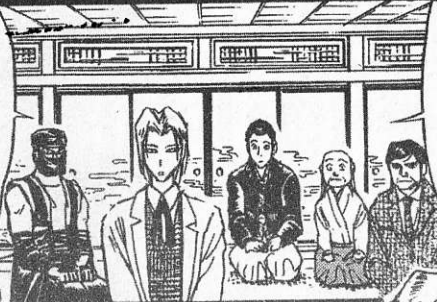

ไม่ว่ายังไง
คุณก็จะ
ทำให้ได้
เงินเหรอ
?

คุณสมบของคุโรงะในโตเกียว

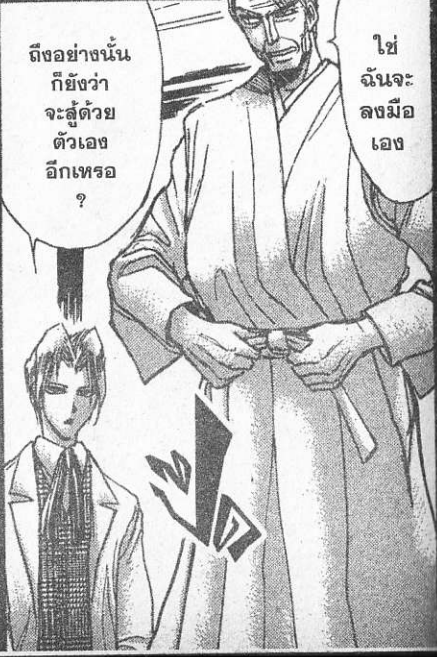
เมื่อ 3 ปีก่อน
คุณเสียเลือด
ไปมากเพื่อ
ช่วยชาวบ้าน
ที่ติดโรค
โซนาซ่า

นั่นทำให้
คุณชยับตัว
ไม่ได้และ
หลบไหลไป
นานมาก
ทีเดียว

เรื่องราว
โดยรวม
ผมก็ทราบ
จาก
จดหมาย
แล้ว
และก็
ไม่ได้
ว่างเว้น
จากการ
จับตามอง
มันด้วย

ถึงอย่างนั้น
ก็ยังว่า
จะสู้ด้วย
ตัวเอง
อีกเหรอ
?

ใช่
ฉันจะ
ลงมือ
เอง

ตัวคุณเพิ่ง
จะฟื้นหลังจาก
ที่หลบมาถึง
3 ปีได้แค่
2 ชั่วโมง
เองนะ

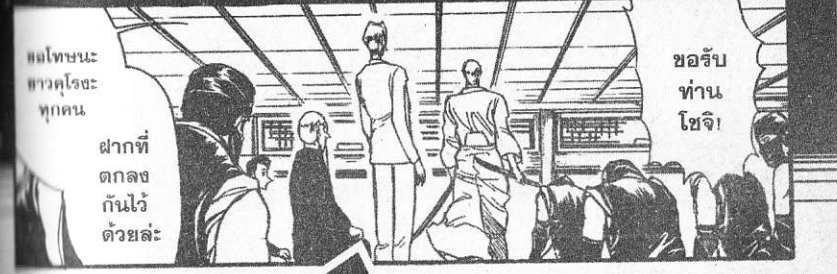

ฉันมี
ความ
แค้น
กับมัน
อยู่

แล้ว
มาซารุ
ก็เป็น
หลาน
ของ
ฉัน

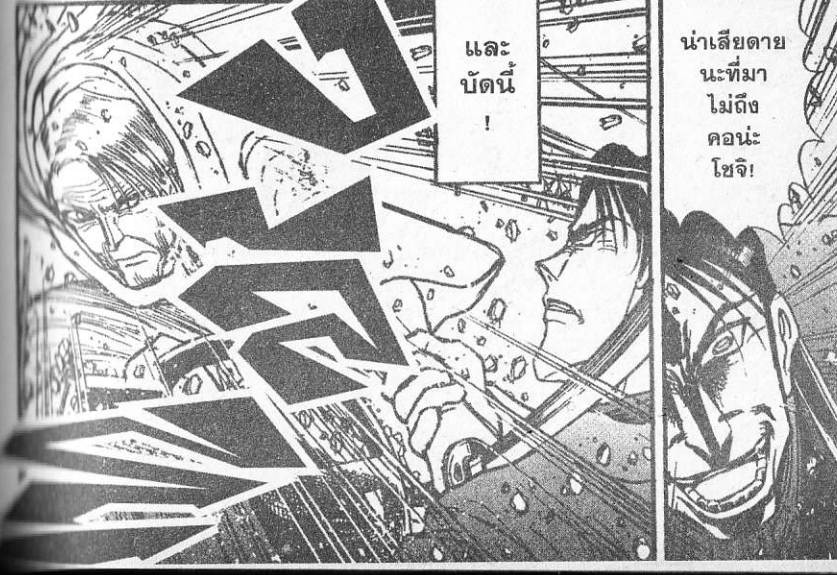
ฉัน
อยากจะ
ตัดสินใจ
กับคืน
ให้ได้นะ
กรีคูง

ขอโทษนะ
ชาวคุโรงะ
ทุกคน

ฝากที่
ตกลง
กันไว้
ด้วยล่ะ

ขอรับ
ท่าน
โซจิ!

และ
บัดนี้
!

น่าเสียดาย
นะที่มา
ไม่ถึง
คอนนะ
โซจิ!

ก็ตั้งใจ
อย่าง
นั้นมา
ตั้งแต่
แรก
แล้ว!

!!
!!
!!

ว่า
ใจ
นะ
!?

ก็ให้
มาซารุ
สวมไอ้
ไว้นาน
พอตุ
แล้วนี่

บางที
อาจจะ
โอนถ่าย
เสร็จไปแล้ว
ก็ได้না
?

เท่านั้น
ก็โอนถ่าย
ไม่ได้แล้ว
!

เรื่องนั้น
จะยังไป
กันনা
?

ตกลง
ว่าใจแน่
ติน!!

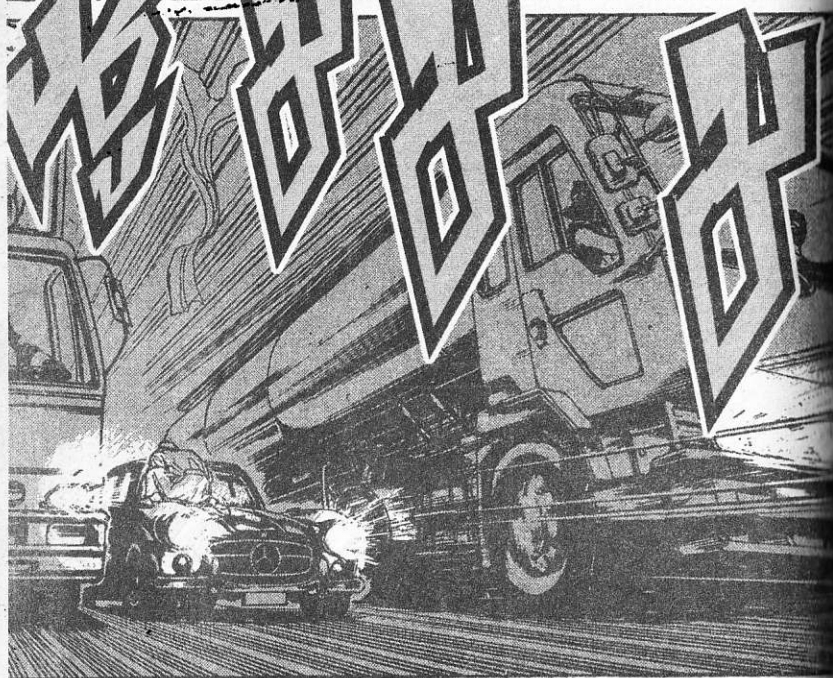
ถ้าเป็น
อย่างนั้นจริง
จะเอาใจล่ะ!
จะตาย
พร้อมกัน
3 คนระ
ละ
?

อะไร
นะ ?

ที่จะ
ตายนะ
มีแต่
เท่านั้น

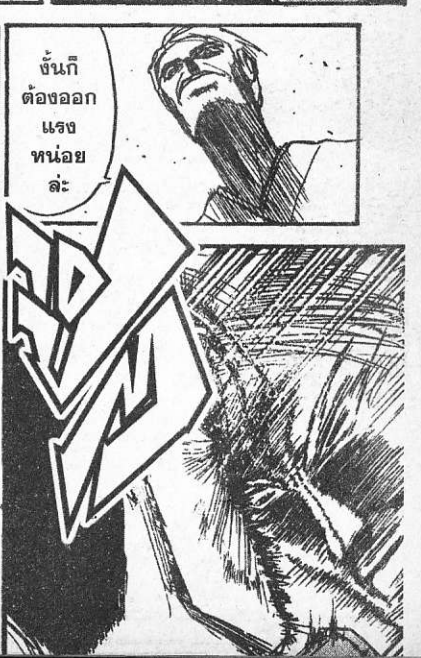
ดีละ !

สิ่งที่
ไม่ได้
พูด !

เพราะ
นี่มัน
ร่างใหม่
แสน
สำคัญ
ของฉัน

ฉันก็
ต้องออก
แรง
หน่อย
ละ

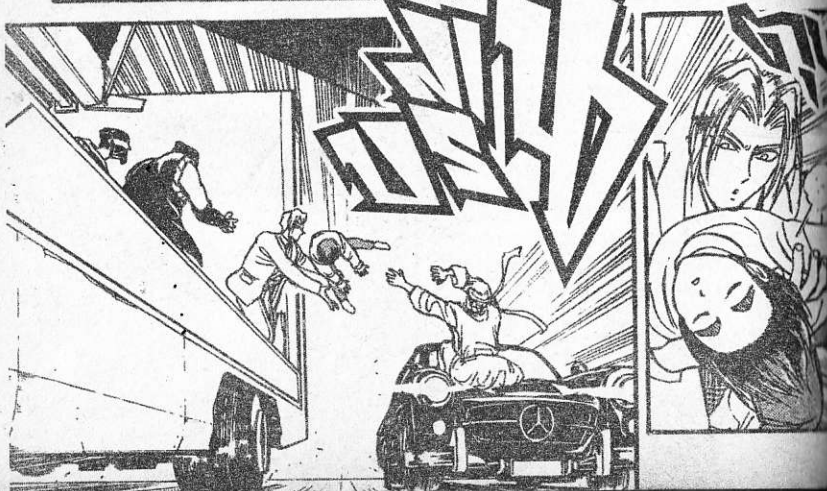

ท่านไซจิ
เตรียม
พร้อม
แล้ว
ขอรับ!

มาซารุ
เอ๊ย...
ถึงจะ
ยากอยู่
สัก
หน่อย...

แต่อย่า
ให้มัน
ครุ่นซ้ำ
สมองได้
เขี้ยวล่ะ
!

ไซจิ

ท่าน
ไซจิ
!

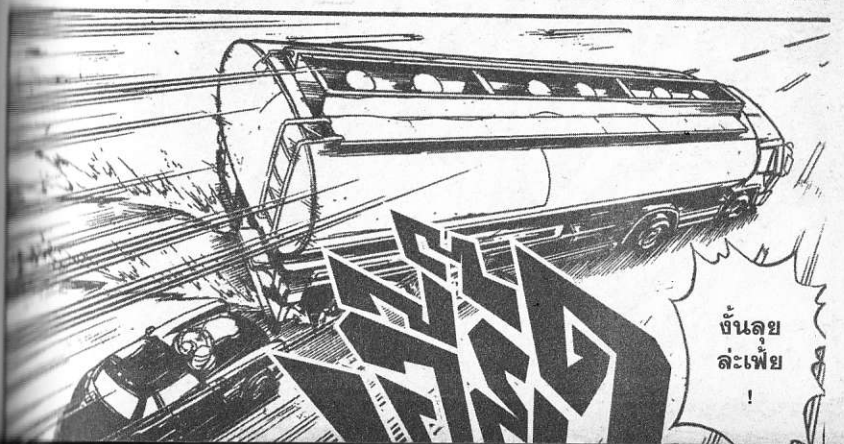
แถม
ชอบ
ทเวี่ยน
ไปมาอยู่
หน้าฉัน
เหมือน
แมลงวัน
เพี้ยน...

กรอด

เอาเลย!!
ท่าน
ไซจิ
กำลัง
แย้
แล้ว!

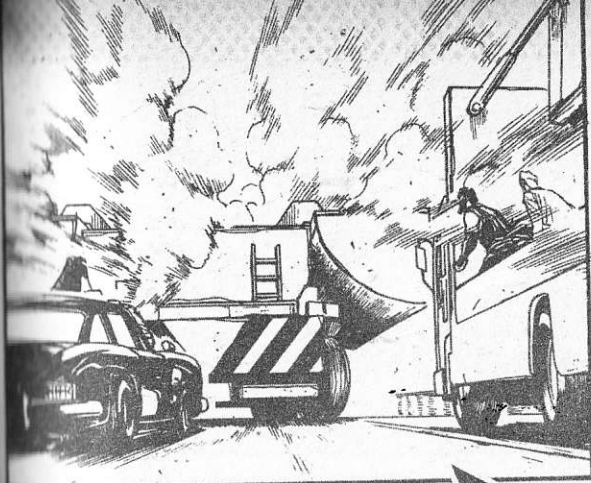
ไม่เป็นไร
แน่ระอ
เนีย

ฉัน
ลุย
ล่ะเพี้ย
!

ลอง
บ่อกรด
ก้ำมะดิน
ที่มีความ
เข้มข้นถึง
94%
หนอย
เป็นไง!

แต่ไซจิ
จะยังมี
แรงพอ
ที่จะส่งมัน
ลงไป
รีเปลา
นี่สิ

กรด
ชั้น
เรอะ

ชะชะ
คิดจะให้
มันตกลง
ไปละลาย
โนนั่น
สิทา

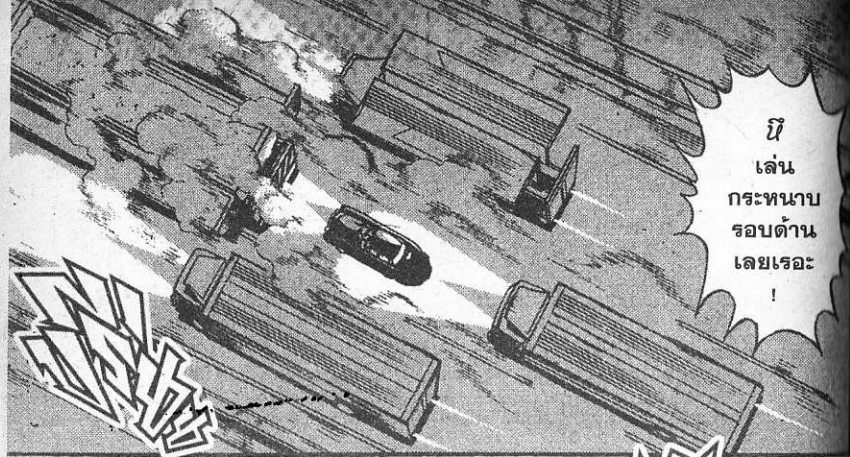
เตรียมตัว
มาได้ดี
อยู่หรอก
แต่แกจะยังมี
เรี่ยวแรง
เหลืออยู่อีก
หรือ?

ก็...
ยังมี
นะ
สิ...

บ้าเอ๊ย!
แค่เงิน
หยด
รถมัน
ก็...

นี่
เล่น
กระหนาบ
รอบด้าน
เลยหรออะ
!

แต่
สารรูป
แบบนี้
จะยัง
ทำอะไร
ได้ละ
!

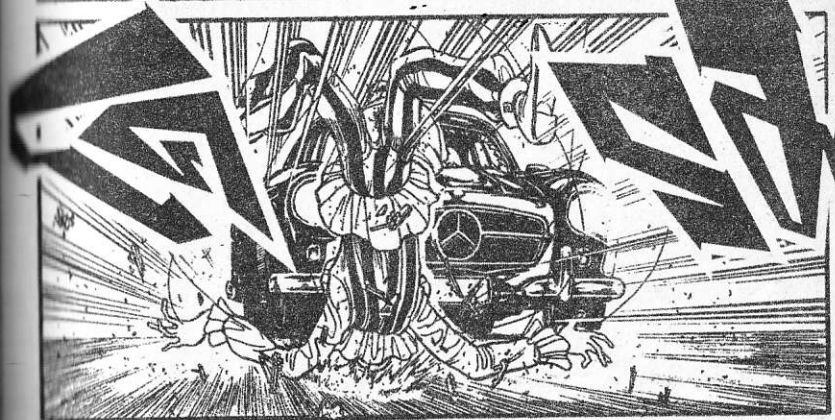
ยังใจแก็
ก็ไม่มีทาง
ชนะ
อยู่ดี
!

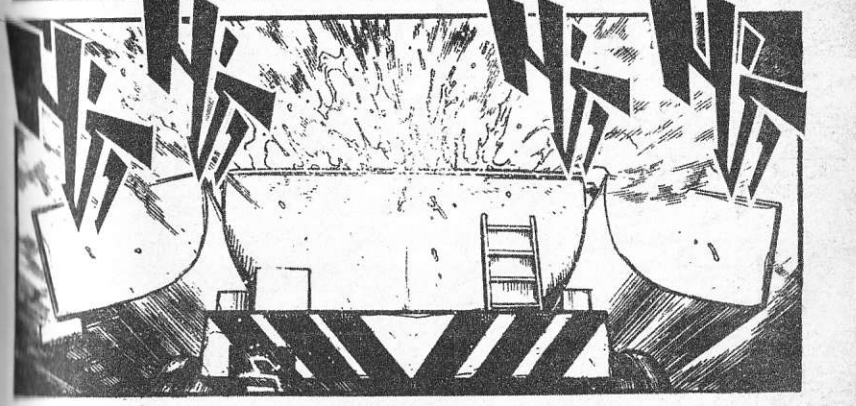
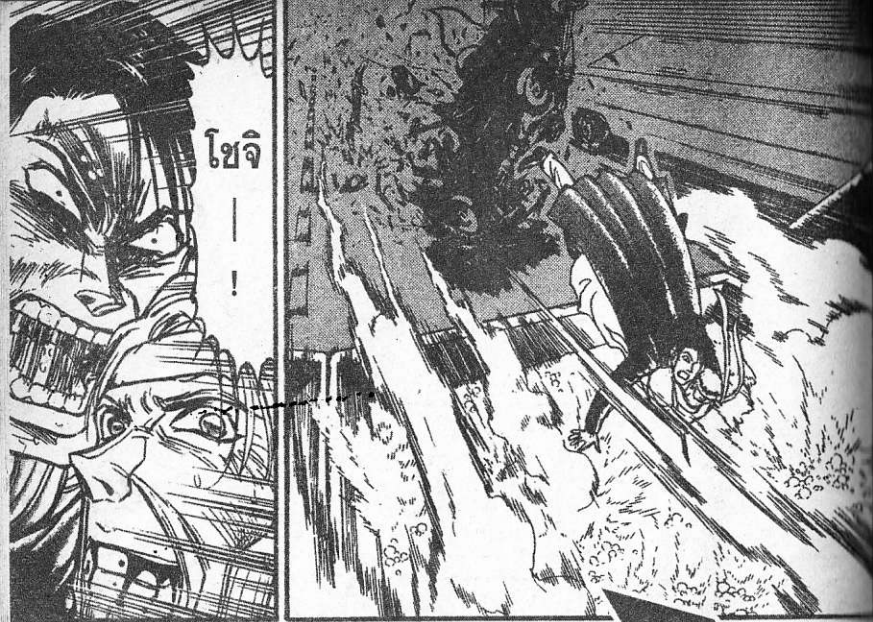

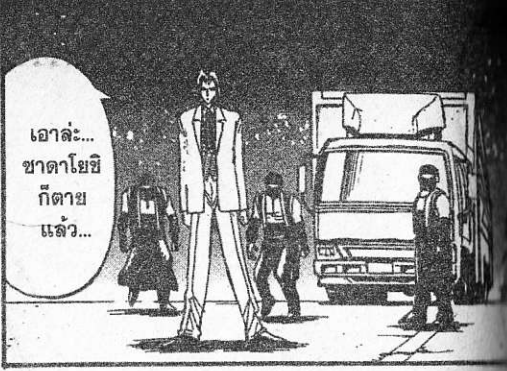
...มี
ล!

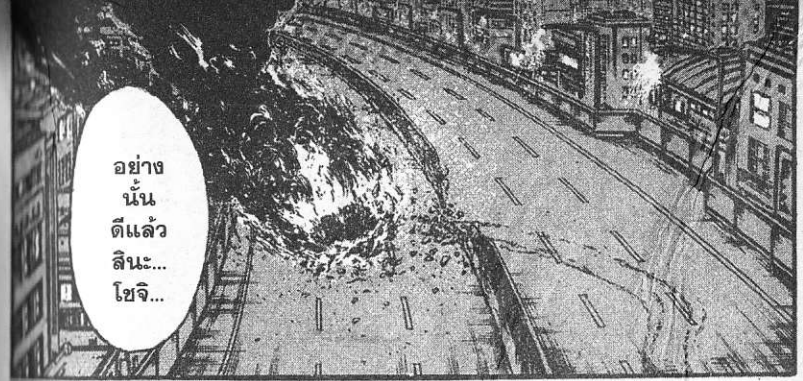
เฮ้ย
...!

เออล่ะ...
ซาตาโยชิ
ก็ตาย
แล้ว...

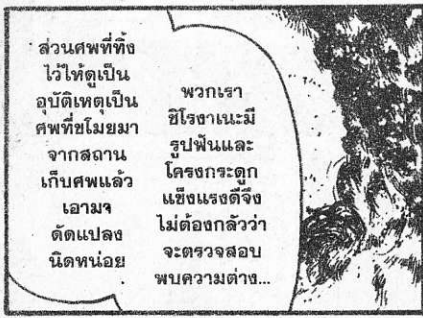
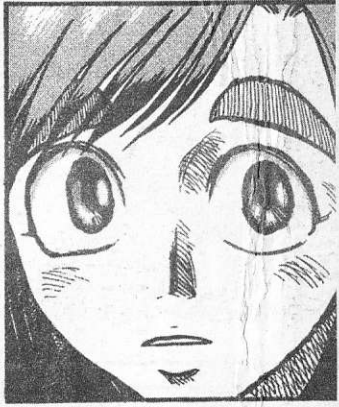

อย่าง
นั้น
ดีแล้ว
สินะ...
โฮจิ...

ทั้ง
หลักฐาน
ไว้แล้ว
รีบถอน
ตัวกัน
เถอะ

ครับ

ส่วนศพที่ทิ้ง
ไว้ให้ดูเป็น
ลูปดีเหตุเป็น
ศพที่ขโมยมา
จากสถาน
เก็บศพแล้ว
เอามา
ตัดแปลง
นิดหน่อย

พวกเรา
มีไรชานะมี
รูปฟันและ
โครงกระดูก
แข็งแรงดีจึง
ไม่ต้องกลัวว่า
จะตรวจจสอบ
พบความตาช...

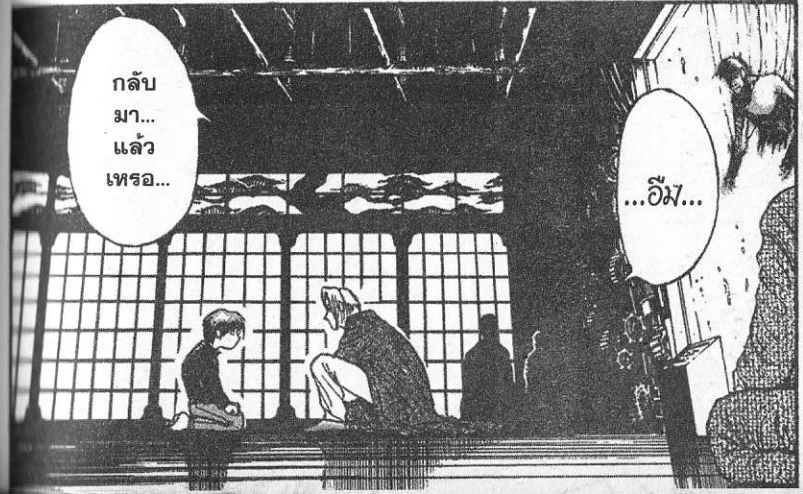

ประชนนยจกรปสร-สมอบติเหตุลยอบนค

ลยอก
พันกบ
ถูกต
ที่อยู่
บน
ถนน

พวกหนังสือพิมพ์
คงจะลงข่าวไป
ตามนี้แน่

กลับ
มา...
แล้ว
เหอ...

...อืม...

ฉากที่ 47 ทัศนียภาพที่ซ่อนอยู่

ณ
คฤหาสน์
ผู้ใหญ่นบ้าน
หมู่บ้าน
คุโรระ
โน
ปัจจุบัน

ผมคือ
ไซเงะ
มาซารุ

ตอนนี้ผม
เพิ่งจะกลับ
มาจากการ
ท่องเที่ยวใน
ความทรงจำ
ของคุณปู่

ถ้าฉัน...
เธอคือ
คนที่
กลับมา
เกิดใหม่
หรือ
เปล่า
นั้น...

ตัวเอง
คงจะ
รู้ดีอยู่
แก่ใจ
สินะ
?

ลูก
ขึ้น
แล้ว
ตอบ
มาซะ

เธอคือ
ซาตา
ไซชิ
ไซมัย
?

ถ้า
ไซ
ก็
ตาย

เธอน่า
จะได้เห็น
ทุกอย่างมา
เรียบร้อยแล้ว...
แล้ว...

ถ้าฉันก็คงจะ
รู้แล้วสินะว่า
ตัวเองเป็นเจ้าของ
ที่โอนถ่าย
ความจำมา
รีเปล่านะ?

ฉากที่ 47

ทัศนียภาพที่ซ่อนอยู่

แต่ก่อน
จะลงมือ
ไซจิมืออะไร
จะถาม
ซักหน่อย

นะ...
ในตัวของ
ไซโร
งานะ...

ถูกต้อง
แล้ว...
สุดท้าย
แกก็
หามัน
ไม่พบ...
เป้าหมาย
ในแผนชั่ว
ของแกนั้น...

เมื่อรู้
อย่าง
นั้น
แล้ว

จะขอ
ถาม
แก
ต่อ

ว่า
ตอนนี้
แกรู้สึก
ยังไงบ้าง?
ซาตาโยชิ

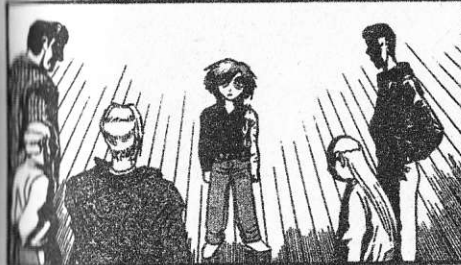
คะ...
คุณ
ปู่...

คืน
ที่แก
ได้เห็นมา
คือสิ่ง
ที่แก
ทำลาย
ทั้งหมด

คงจะ
เข้าใจแล้ว
สินะว่า
แกทำ
พลาด
อะไรไป...

ตอบมาซะ
ว่าเจตนิลา
ไร้กระด้าง
ในความจำ
ของฉันทรีเปล่า
?

ผม
คือ
มา
ซารุ

ไซงะ
มา
ซารุ
ครับ

จะ...
เรื่องที่
คุณพ่อ...
ทำกับ
คุณปู่
นั้น...

ผมว่า...
ถ้าโดนเข้า
กับตัวเองบ้าง
...ก็คง
จะโกรธ
เหมือน
กัน

แต่...
แต่
ว่า...

ไอ้
มาขนาด
นี้แล้ว
ยังจะมา
โกหก
อีกอะไร
!

ยอม
รับชะ
ดิกว่า
น่า
!!

ก็
ไม่ใช่
จริง ๆ
นี่นา
!

ตาม
พินัยกรรม
ของท่าน
ซาตาโยชิ

ทรัพย์สิน
สมบัติ
ทั้งหมด

ขอมอบให้บุตรชาย
คนที่ 3 มาซารุ
เป็นผู้สืบทอด

แต่เพียง
ผู้เดียวครับ

ผมรู้เรื่อง
ที่คุณพ่อตาย
บนเตียง
ในตอนเช้า
ของวันที่ 18
กุมภาพันธ์
!

คุณหม
ครับ...
ท่าน
ซาตาโยชิ

ประจํา
อุบัติเหตุ
และเสียชีวิต
แล้วครับ

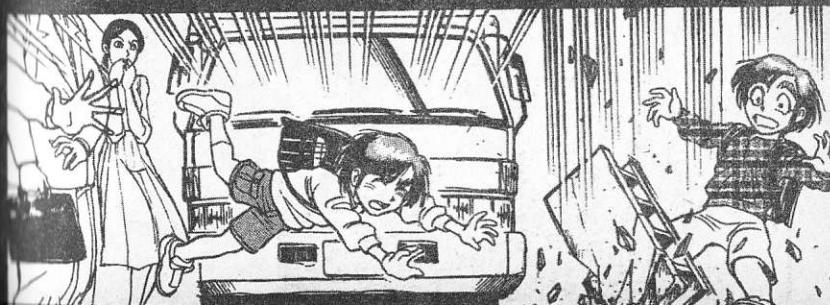
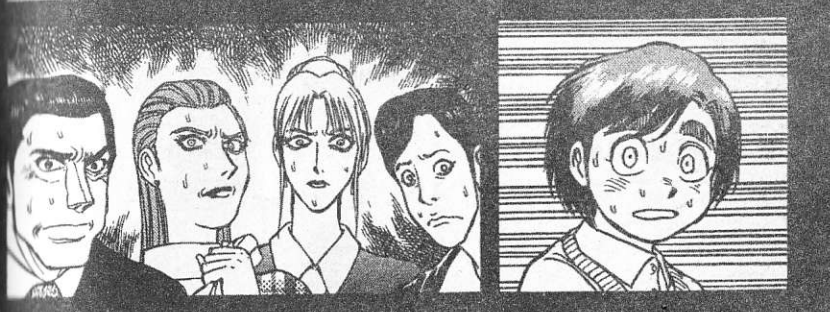

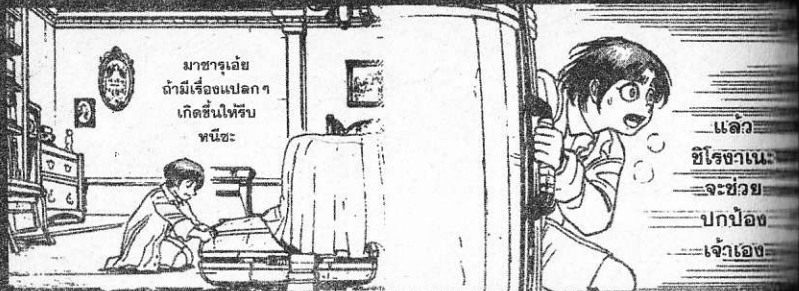
นั่นเพราะ
พวกผมเอาเธอ
ที่กำลังหลับ
อยู่ไปส่งไงล่ะ

แล้ว
ก็

จาก
นั้น
ผม
ก็...

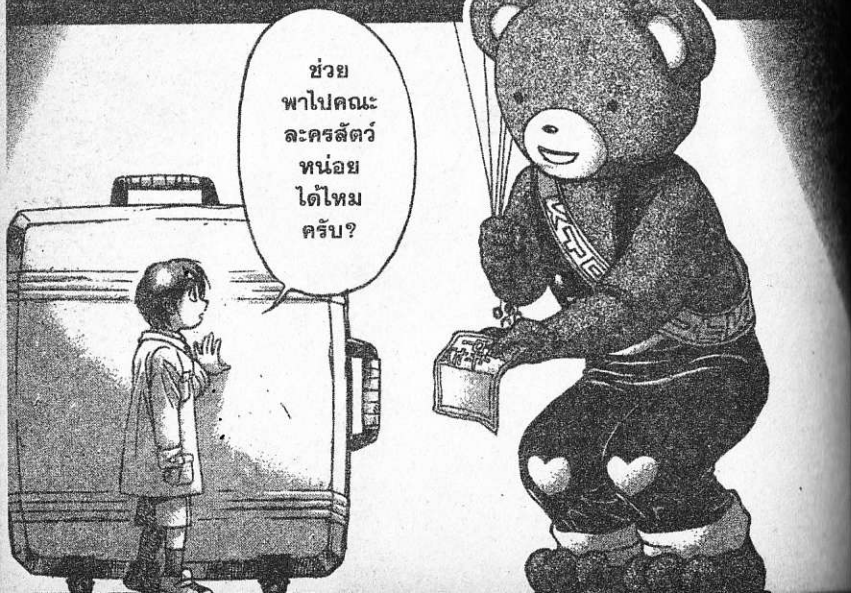

มาซาอูเอะ
ถ้ามีเรื่องแปลก
เกิดขึ้นให้รีบ
หนีซะ

แล้ว
ชิโรซานะ
จะช่วย
ปกป้อง
เจ้าเอง

ชิโรซานะ
จะอยู่ในคณะ
ละครสัตว์ข่อย
โกธิตตเจ้า
ที่ลุดเลมอ...

ช่วย
พาไปคณะ
ละครสัตว์
หน้อย
ได้ไหม
ครับ?

แล้ว
ผม

ก็ได้
พบกับ
พี่
นารุมิ

และ
ชิโร
ซานะ

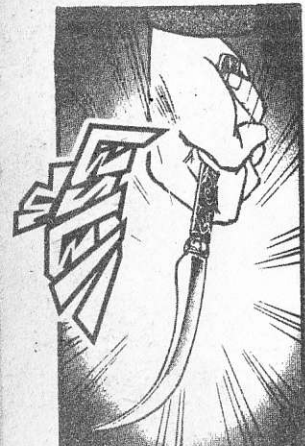
นั่น
เป็น
จุด
เริ่มต้น
ของ
เรื่อง
ราว
ทั้ง
หมด

...นี่...

คำถาม
จาก
ไซจิ
หมด
แล้ว
ต่อไป
ถึง
คิวผม
ล่ะ

...คุณ...
กรี...

ไม่จำเป็น
ต้องตอบ
หรอก
เพราะเจ้านี้
ทำได้แค่
เชือด
ให้ขาด
เท่านั้น

ฉัน
จะขอ
ล้างแค้น
ให้กับ
มารมีอง
อันเจรีน่า
!

นะ...
ในความจำ
บอกว่า
คุณปู่หยุด
การไอ้น้ำยา
สำเร็จ
ไม่ใช่หรือ
อะ!

แล้ว
ตอน
นั้น...
ตื่นกับ
คุณปู่

ก็ตกลง
ไปใน
บ่อกรด
จนละลาย
ไปแล้ว
นี่นา

แล้วจะมา
ไอ้น้ำยา
ลงตัวผม
หลังจากนั้น
ได้ยังไงล่ะ
!

เพราะ
ตื่น
ตายไป
แล้ว
จริง
มั๊ย!!

ไม่...
ใช่
หรือ
...?

รถบรรทุก
ที่ไซจิกับ
ดินตกลง
ไปในเห็งก์
เมื่อ
ตอนนั้น

วันต่อมา
ก็ถูกพบว่า
พลิกคว่ำ
อยู่ที่ชายป่า
ใกล้ๆ
หมู่บ้าน
คุณจริง

เพราะ
เสียหาย
อย่างหนักจาก
กรรตทำให้ไม่รู้
สาเหตุการ
พลิกคว่ำ

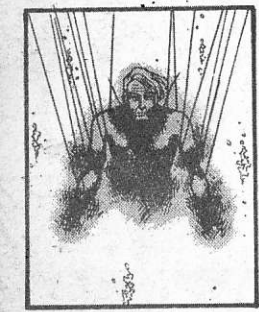
โซจิเอง
ก็ถูกพบใน
สภาพปางตาย
และช่วยชีวิต
ไว้ได้ราว
ปาฏิหาริย์...

แล้วเธอ
ก็ปรากฏ
ตัวขึ้นที่
คฤหาสน์
ของดินใน
คารุณิชาว่า
และลงไป
ในห้อง
ใต้ดินที่
“มาซาซุ”
ไม่ว่าจะรู้จัก

นั่นมัน
เพราะ
คุณกรี
บอกให้
ไปเอง
นี่ปะ!

แล้ว
บอกให้
ลงไป
ห้อง
ใต้ดิน
ด้วย
เธอเอง
?

แล้ว
ดิน
ล่ะ
?

ไม่
พบ
|

โดนกรร
กัดไปหมด
แล้วรีเปล่า
...?

...เรื่อง
นั้น...

ผม
ได้
บอก
ว่า
ให้ลงไป
ที่ห้องใต้ดิน
แล้วใช้งาน
หุ่นเชิด
ทั้ง 3 ตัว
นั้น...

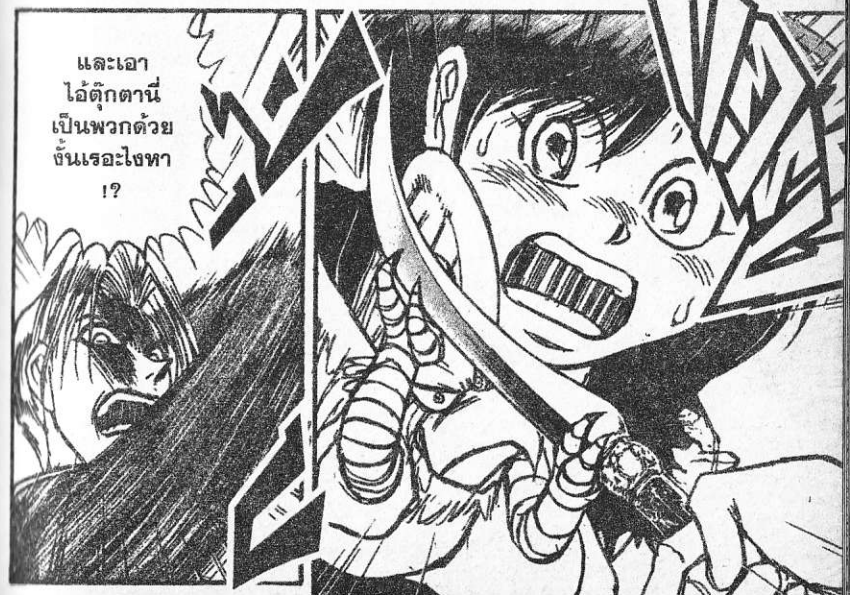
อาจจะ
เป็น
อย่างนั้น
ก็ได้...

หรืออาจจะ
ถูกพัดไหล
ไปโดยแม่น้ำ
ที่อยู่ใกล้
ที่เกิดเหตุ
ก็เป็นได้
ด้วย

แต่ว่า
ถึงพวก
คุณโรจะ
จะพลิก
แผ่นดินหา
ยังง

ก็ไม่พบ
ศพ
ของ
ดิน
เลย

และเอา
ไอ้ตึกตานี
เป็นพวกด้วย
เงินอะไรเงงหา
!?

อย่ามา
แตะต้อง
ท่าน
ซาตาโยชิ
นะเพี้ย
!

อะไร
นะ
เจ้านั้น
!?

โงะ
ตะ
ทีนี่
จะยัง
แก้ตัว
ได้อีก
มั๊ย

เรื่อง
ที่เรา
อยาก
ทำ...?

จริงสิ!
เรื่อง
ที่เรา
อยาก
ทำ!

เรื่อง
ที่เรา
ต้อง
ทำ
ก็คือ

โทษ
ทีนะ
กริบ
ปอน
คุด!

อ๊ะ
อย่า
ให้หนี
ไปได้
นะ!

อ๊ะอ๊ะ
ไม่ได้
ทรอก
นะ
นาย
!

อ๊ะ
!!

ว่าไง?
ท่าน
ซาตา
โยชิ

อีกแล้วสิ
นา
กริบปอนคุด
แถมในเวลา
อย่างนี้อีก

ผมได้ฟัง
เรื่องหมด
แล้วละครับ
รีบไป
เถอะครับ
ทีนี้ไว้ให้
ผมจัดการ
เอง!

เฮ้...
รีบ
ไป
?

มัวงง
อะไรละครับ!
ก็ทำอย่าง
ท่านซาตาโยชิ
อยากทำซะ
ลิดร่าบ
!

จะหนี
อีกแล้วอะ
ซาตาโยชิ
!!

ไม่ได้
หนี
ซะ
หน้อย
!

แล้วผม
จะกลับมา
เพื่อพิสูจน์
ตัวเอง
ให้ดู!!

ว่า
ไหน
!?

เดี๋ยว
ก่อน
!!

ใช่
แล้ว!
ถ้าจะ
พิสูจน์
ว่า
ตัวเรา
ไม่ใช่
ดิน
ล่ะก็

แค่
เรา
หาตัว
ดิน
ให้เจอ
ก็พอ
แล้ว
!!

แต่
ตอนนี้
ขังนิก
วิธี
ไม่ออก

ทาง
ออก
ละ
!?

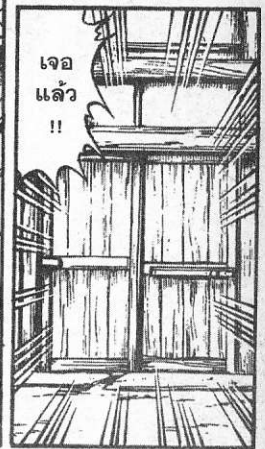

ทาง
ออก
!

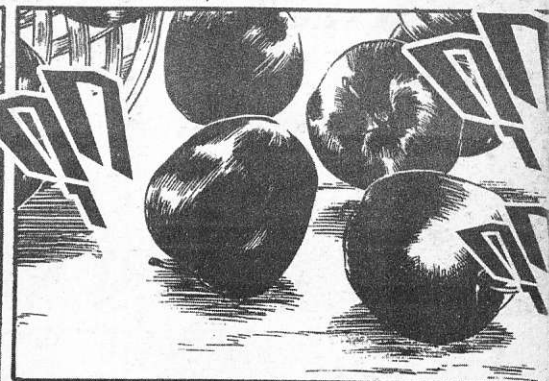

ห้อง
ครัว
เหรอ

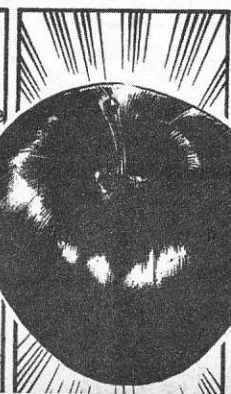
ฉันก็
ต้อง
มี
ประตู
เลื่อน...

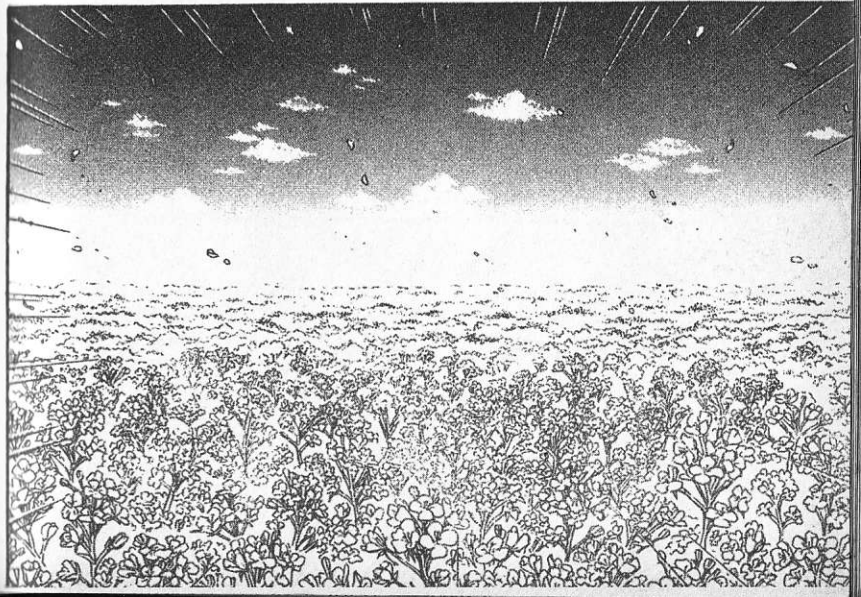
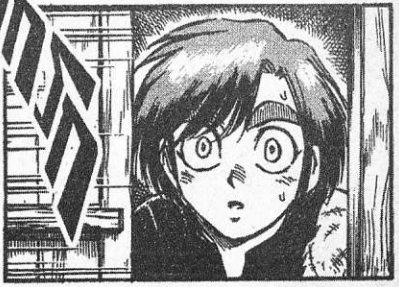
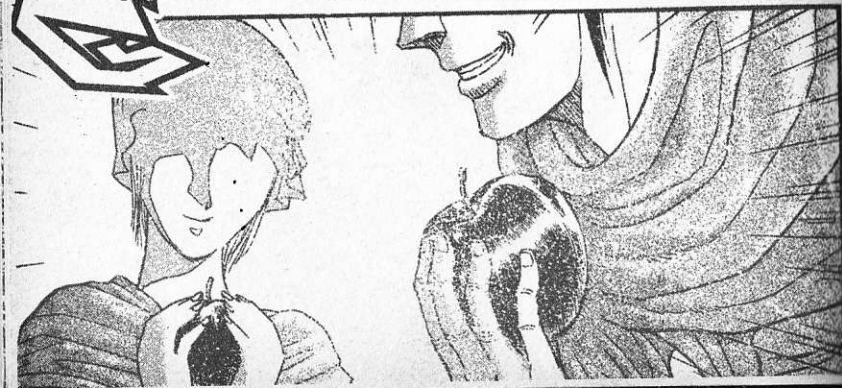

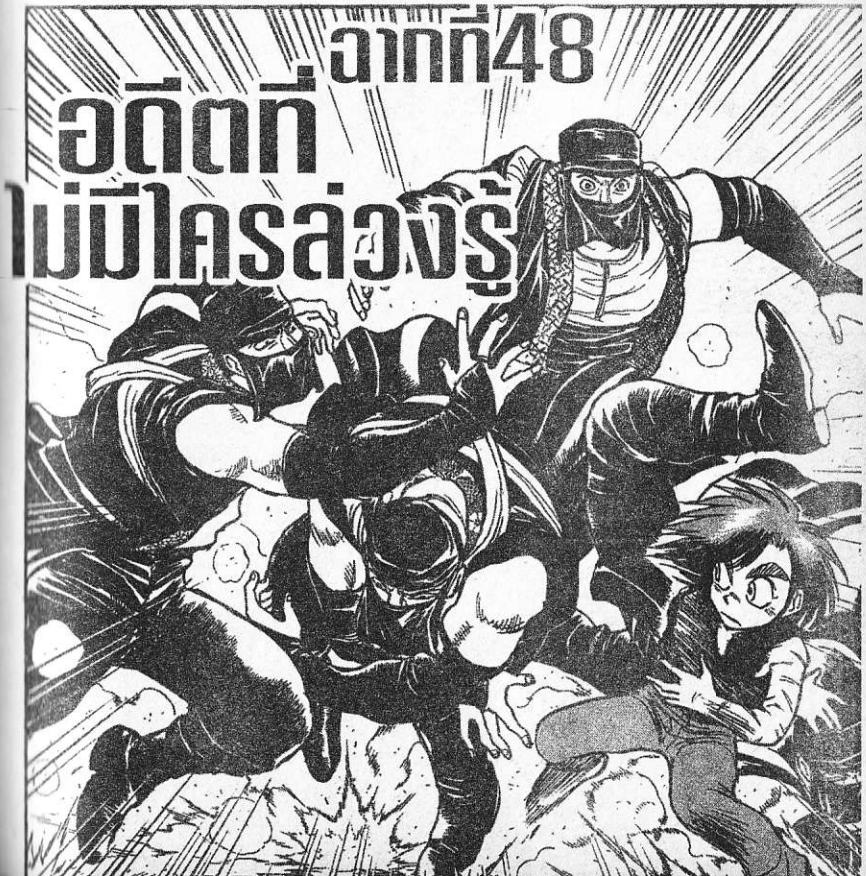
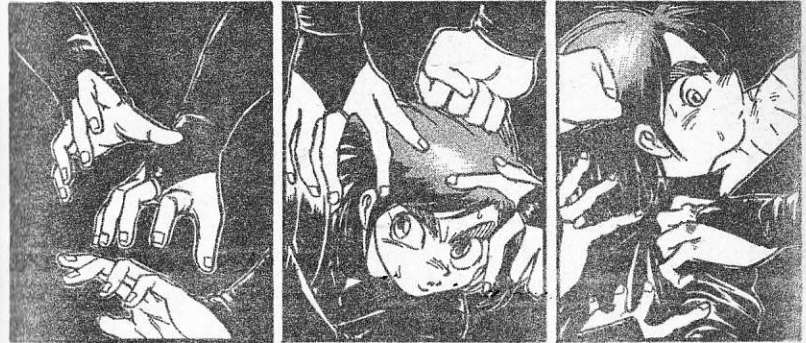
เจอ
แล้ว
!!

!

ยุค
ปัจจุบัน
ภายใน
ศตวรรษ
ผู้ใหญ่นาน
หมู่บ้าน
คูโรงะ

ทาง
นั้น!

หยุด
นะ!

เรื่องอะไร
จะยอม
ให้จับล่ะ!

ก็ผมไม่ได้
ถูกโอนถ่าย
ความทรงจำ
ของคุณพ่อ
มานี่นา!

ปกติเวลาผู้ใหญ่
จะจับตัวเด็กมักจะ
เลี้ยงจับที่คอหรือแขน
นั่นเพราะมีแรง
มากกว่า

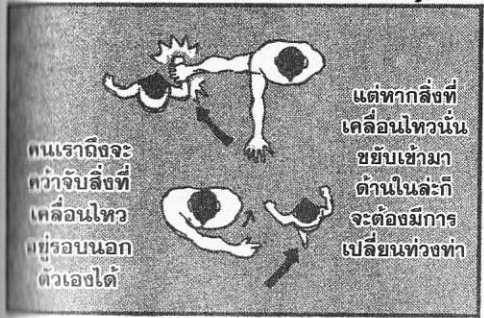

แต่เจ้านั้น
วิ่งหนีโดย
ก้มตัวให้ต่ำ
และหลบแขน
ไว้ข้าง
ลำตัว...

ยิ่ง
กว่า
นั้น...

จะขยับ
ไปทาง
ตรงข้าม
ของคน
ที่คิดจะ
จับตัว
ทุกคน
!

คนเราถึงจะ
คว้าจับสิ่ง
ที่เคลื่อนไหว
อยู่รอบนอก
ตัวเองได้

แต่หากสิ่ง
ที่เคลื่อนไหว
ขยับเข้ามา
ด้านในล่ะก็
จะต้องมีการ
เปลี่ยนแปลง

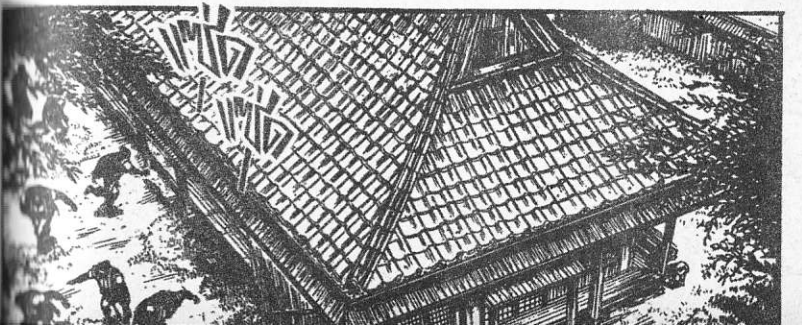
มันได้
คำนวณ
เรื่อง
นั้นไว้
แล้ว!

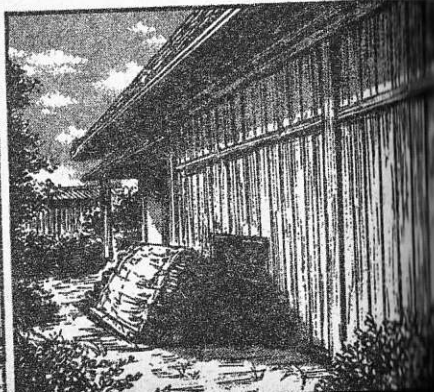
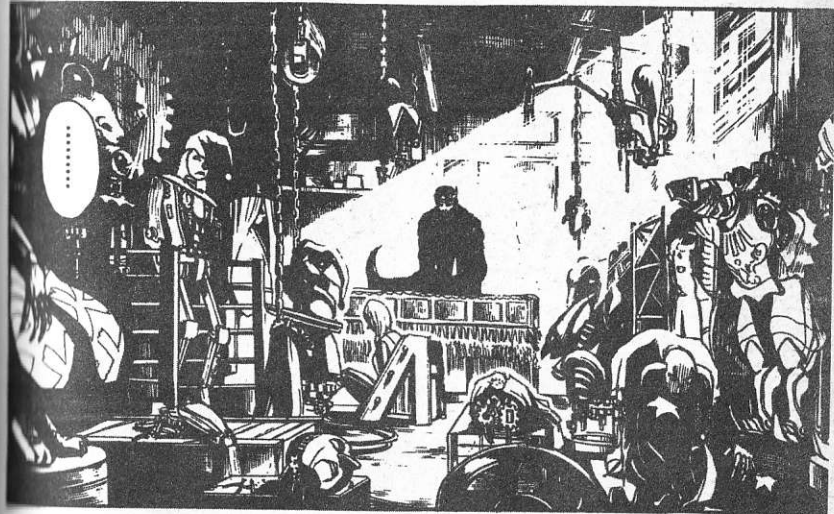
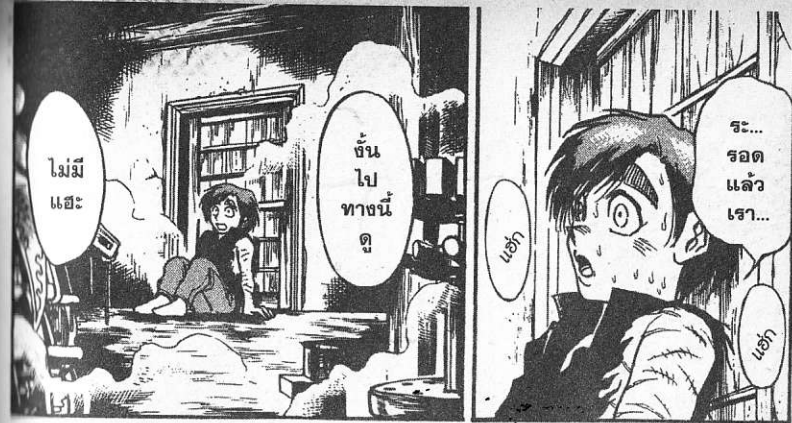

ปิด
เดี๋ยว
เซ้!!

เวลาแบบนี้
จะมีเด็กที่
ไหนได้แบบนี้
บ้าง?

เป็นมัน
แน่ๆ

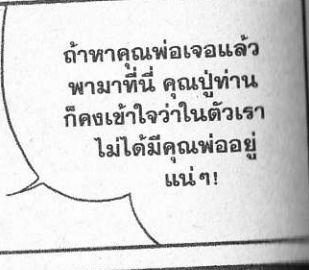

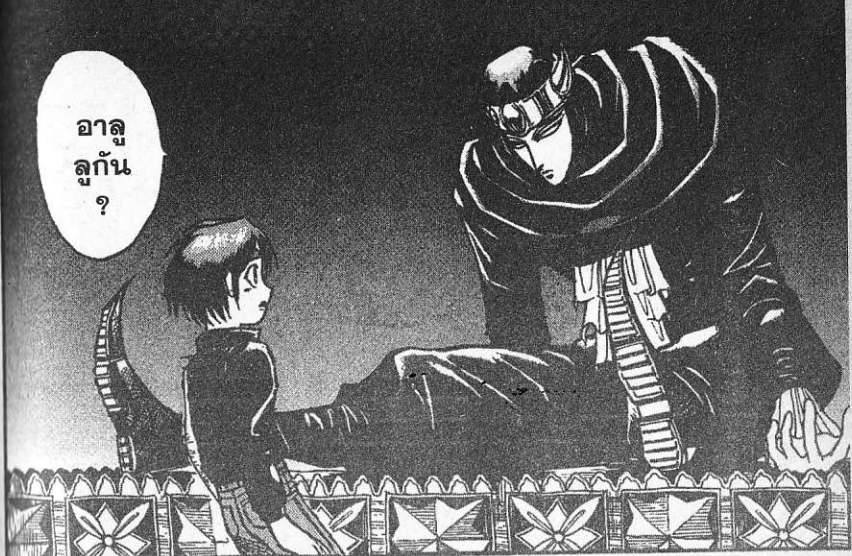
คุณปู่สะ...

ไม่ยอมแพ้หรอกน่า!

ถ้าหากคุณพ่อเจอแล้วพามาที่นี่ คุณปู่ท่านก็คงเข้าใจว่าในตัวเราไม่ได้มีคุณพ่ออยู่แน่ๆ!

อาลูลูกัน?

ไม่... ไม่ใช่...

ไม่ใช่ "อาลูลูกัน" ของชิโรซาเนะ

แต่ว่าภาพหลอนเมื่อกี่มันอะไรกันนะ...

ทั้งๆที่ไม่เคยเห็นมาก่อนแท้ๆ...

หรือว่า... เรา... จะ...

แต่เจ้านี้เหมือนเคยเห็นที่ไหน... มาก่อน...

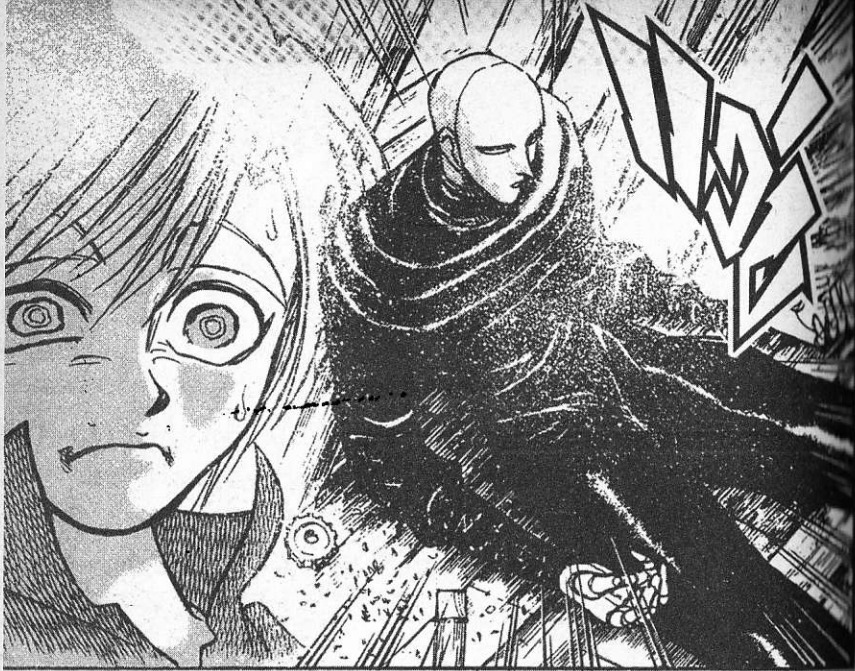
เหมือนจะกอนหน้าความทรงจำของคุณปู่อีก...

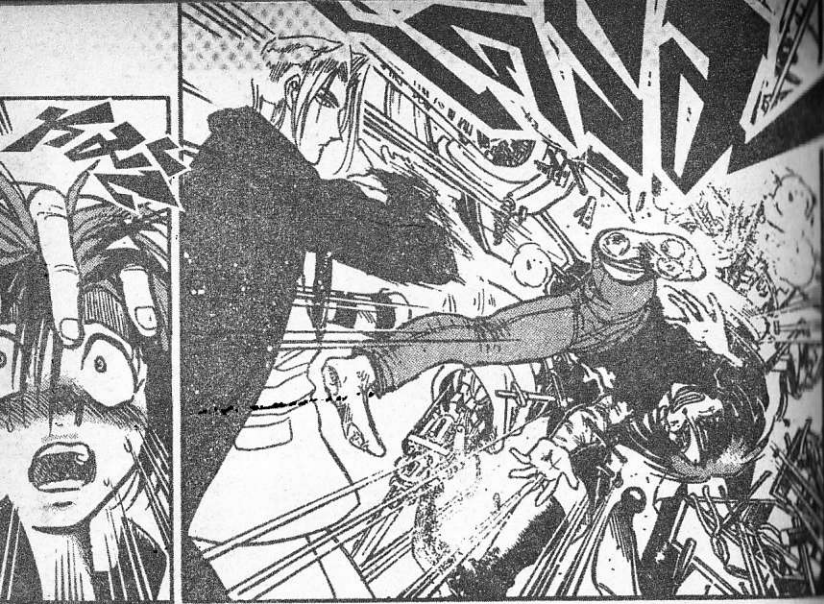

.....

อ้อ... นั่นนะเอง...

ซิโรงาเนะ
ทุกคนจะใช้
มันเรียนรู้
เทคนิค
พื้นฐานการ
เข็ดทუნ

ผม
เองก็
เรียน
มา...

ส่วน
อาลูลูกัน
ตัวต้นแบบ
ถูกนำมา
ที่ญี่ปุ่น
ด้วย...

อย่าง
ที่เธอ
รู้นั้น
ล่ะ...

คุณ...
กรี...

มอซดู
“อาลูลูกัน”
ที่ใช้ฝึกซ้อม
แล้วก็นึก
อะไรขึ้น
ได้หรือไม่
?

ใช้ฝึก
ซ้อม
...?

อู...
อู...

มี
อะไร
จะพูด
อีก
มั๊ย
?

อึก
...!

ไปอิงผู้ให้กำเนิด
พวกเราซิโรงาเนะ
ได้ที่ทუნเข็ด
อาลูลูกัน
เอาไว้ให้

และพวกเขาได้
สร้างอาลูลูกัน
ออกมาอีก
จำนวนมาก
เพื่อใช้ฝึกฝน
การเข็ดทუნ

ก่อนที่
เธอจะ
กลายเป็น
แบบนี้
ไปซะ!

...กะ...
กริป
ปอน
คุง!!

ชะ...
ชอลภย
ครีบ
ท่าน
ชาตา
โยชิ...

ที่จริง
เนี่ย...
น่าจะติด...
ส่วน
หรืออะไร
เจ๋งๆ...
ให้ชะ
หน้อย
นะ...
ครับ...

อ้อ

กริป
ปอน
คุง!

คุณ...
กรี

จะปล่อย
ให้คุณ
ทำเรื่อง
แบบนี้
ไม่ได้
หรอก

ใช่!
ทางนี้ก็มี
ความแค้นกับ
ซาตาโยชิ
เรื่องที่แพร์
เชื้อโซนาฮา
เหมือนกัน!

เอาละ
ถึงตา
เธอแล้ว
ดิ้น!

ผมจะ
ตัดเส้น
เลือดใหญ่
จากช่วง
ลำคอ
ที่ देख
ขาดแน่

นา

อ้อ

ฮา...

ไม่ยอม
ให้ใคร
มาขวาง
ได้
หรอก
นา

เพราะ
ผมรอ
มาตั้ง
90 ปี
เชียว
นะ

เอจจรีง!
คุณกรี
คิดจะฆ่า
เราจรีงๆ

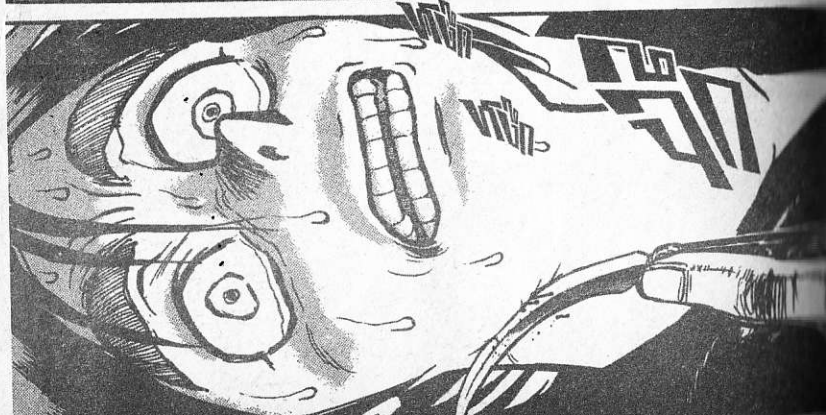
เลือดเธอ
จะออก
มาก
หน้อย
แต่
ไม่ต้อง
ห่วง

พอมัด
เสียบ
ทะลุหัวใจ
เมื่อไหร่
ผมจะ
จัดการ
เก็บกวาด
เอง

Bonne nuit!
(ราตรีสวัสดิ์)

ไม่
ไหว
แล้ว
|
ช่วย
ด้วย

แต่ว่า...
ในหมู่บ้าน
ที่เล็กและ
แร้นแค้น
แบบนี้...

ก็ยังดี...
เวลาที่ฝึก
เข็ดหล่น
ที่พอจะมี
ความสุข
บ้าง...

ผิดแล้ว
เส้นนั้น
ต้อง
แบบนี้สิ

แบบนี้
เหรอ?

ใช่...
ต้องแบบนี้ล่ะ
จำไว้นะ!

เข้าใจ
แล้ว

ปะ

เป็น
หมู่บ้าน
ที่หนาว
เหน็บ
จริง ๆ...

อะไร...?
พูดอะไร
อยู่นะ?

ดูสิ
หน้าตา
เปลี่ยนไป
อย่าง
กับคน
ละคน
นะ!

ขอบ
คุณ
ฮะ

อา
เฮีย

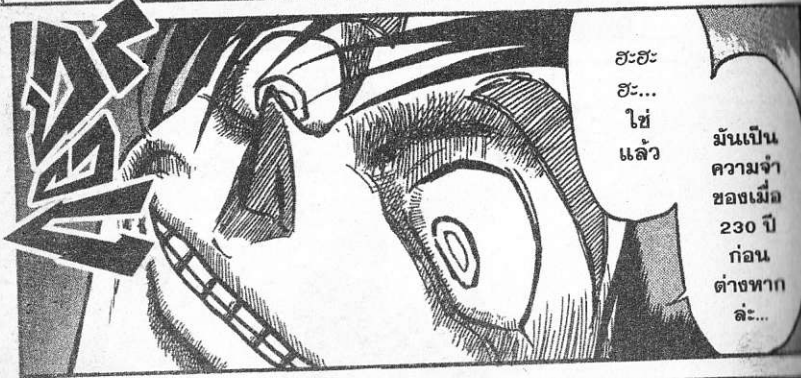
นี่คือ...
ความจำ
ของ
ซาตา
โยชิ...

ถูก
เรียก
ขึ้นมา
ตอนก่อน
จะตาย
จริงๆ
เหรอ
!?

ไม่
ใช่

มี
ภาษา
จีน
ปน
อยู่
ด้วย
!

ไม่ใช่
ของ
ทั้งดี...
หรือ
แม้แต่
ซาตา
โยชิ...

ฮะฮะ...
ฮะ...
ใช่
แล้ว

มันเป็น
ความจำ
ของเมื่อก
230 ปี
ก่อน
ต่างหาก
ล่ะ...

แล้วผม
ก็ไดตก
ลงไป...
ในความ
ทรงจำอัน
มืดมิดของ
คนที่ไม่รู้ว่า
เป็นใคร...

การ
เดินทาง
คราวนี้
สั้น
ก็จริง

แต่ก็
ทำให้ใจ
ของผม
แหลกเหลว
เป็น
ผุยผง

ฉากที่ 49 วงล้อแห่งเวลาที่ขาดหายไป !

ผม
เกิด
มา

ในหมู่บ้าน
ที่แร้นแค้นและ
เห็นเป็นหน้า

แก่นี่มัน
น่าตีบ
ชะมัด
!

หยุด
นะ

เล่น
มัน
เลย
!

แต่
ผม...
ไม่
เป็น
ไร
หรือ

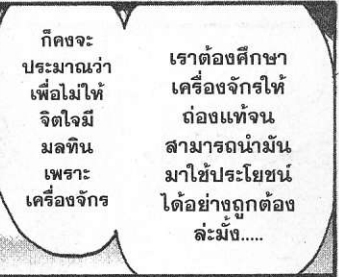
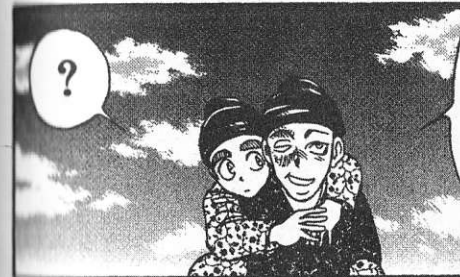
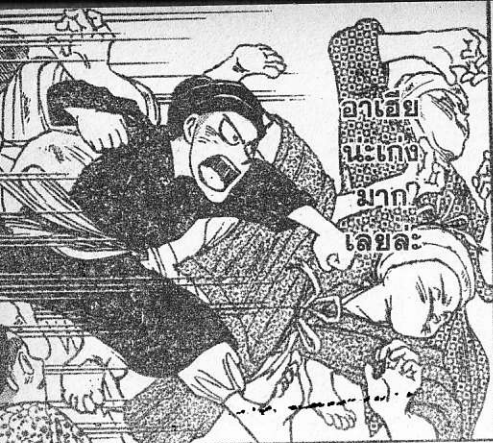

หยุด
นะ
เว้ย
!

ก็
เพราะ

ผมมี
อาเฮีย
อยู่ทั้งคน
นี่นา...

ยุค
ปัจจุบัน
คฤหาสน์
ผู้ใหญ่
บ้าน
หมู่บ้าน
คุณโรดะ

โอเค
ทาม
ไปได้

จะ
ยก
ละ
นะ

ผมชอบ
อาเฮีย
มากที่สุด

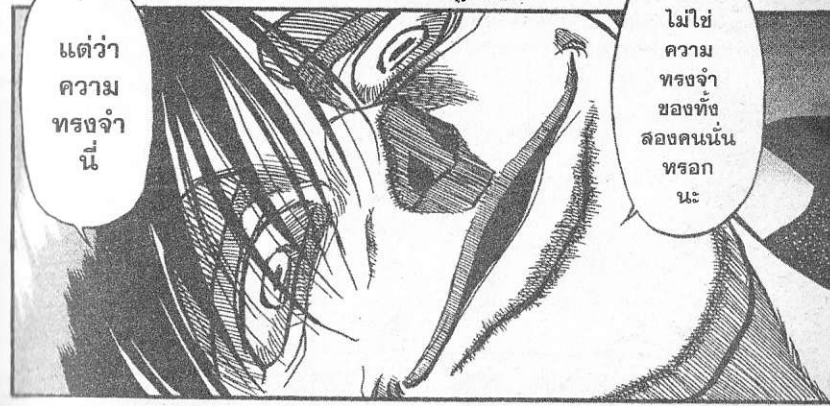
เจ้านี่
พูดอะไร
ของ
มันนะ
?

ไม่รู้สิ
แบบนี่คงต้อง
ขนไปหาท่าน
โชจิแล้ว
ละ....

ดินเรอะ...
ถ้าว่าตาม
ยุคสมัย
ผมก็เคย
เป็นดิน

และก็
เคยเป็น
โชงะ
ซาตาโชชิ...

แต่ว่า
ความ
ทรงจำ
นี่

ไม่ใช่
ความ
ทรงจำ
ของทั้ง
สองคนนั่น
หรอก
นะ

น่า
เสียดายนะ
อีกนิด
เดียว
ก็จะฆ่า
ซาตาโชชิ
ได้แล้ว
เชียว

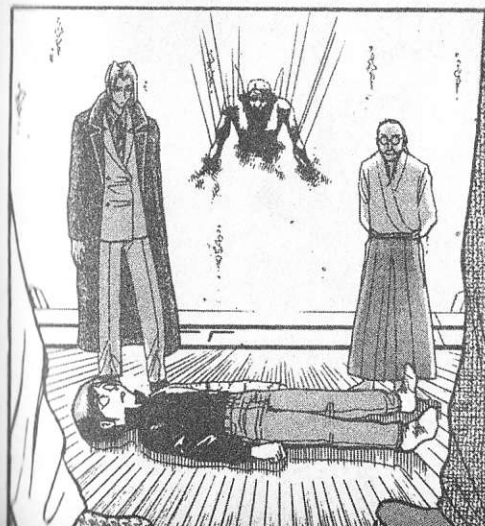
ก็ใช่
แต่ผมก็
สนใจเรื่อง
ที่มันพูด
มาเหมือน
กัน...

มันบอกว่า
เรื่องของ
ตัวเองเป็น
ความจำ
ของเมื่อ
230 ปี
ก่อน

นั่นเป็นความ
ทรงจำของดิน
ที่ทั้งผมและ
โชจิต่างก็
ไม่เคยรู้

ตระกูล
ของผม
เป็น
นักเข็ด
หุ่น

ใช่
ทู่เข็ญ
ออก
แสดง
หาเงิน
เลี้ยง
ชีพ

พวกผม
เรียนรู้
ทักษะ
การเข็ดหลอน
และเรื่อง
กลไก และ
ค่อยๆ
เจริญวัย
ขึ้น

ตรงนี้
ทำแบบนั้น
รับรอง
ทุกคนต้อง
อึ้งแน่

เธอ
จงใจ
พลาดให้ดู
เหมือน
มนุษย์
สินะ

อึ...
อึ้ง
งั้น
เธอ...
...?

บอก
ว่า
อาเฮีย
อึ้ง...
งั้น
เธอ...
...?

อา
เฮีย
อึ้ง
!

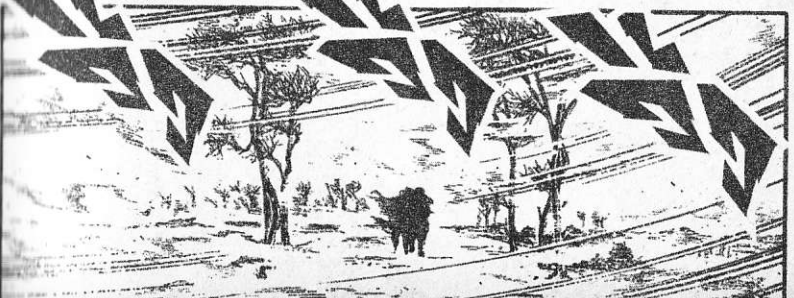
ละ...
ต่าง
ที่โอน
ถ่าย
ลงในตัว
มาซารุ
ก็ไม่ใช่
ความจำ
ของ
ดิน...

ดิน?
นี่
ชื่อ
ของผม
ก็คือ...

จิน
แห่ง
ตระกูลไป
ต่างหาก
ละ

จิน
แข็งใจ
ทนอย
อีกนิด
เท่านั้น

เพราะอย่างนั้น
ตอนที่เสียใจ
พูดว่า
“จะไปเรียนวิธี
ที่จะสร้างตุ๊กตา
ที่เกลียดชัง
มนุษย์ที่สุด
กันมัย”

ผมจึงตอบ
“ไปสิ”
ในทันที

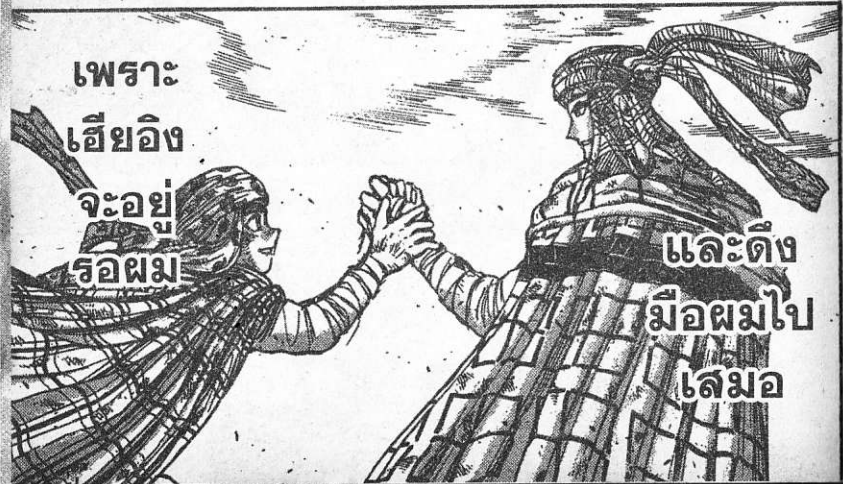

ทาง
นี้
จิน
!

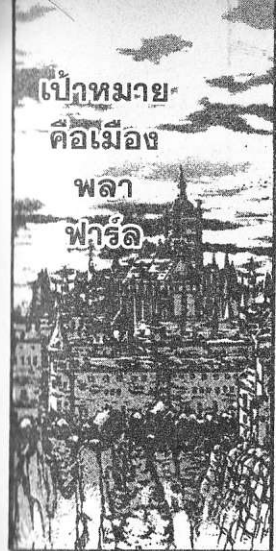
ถ้าคุณ
อาสาไป
ละก็
ไม่เป็นไร
แน่

เพราะ
ว่า

เพราะ
เสียใจ
จะอยู่
รอผม

และดึง
มือผมไป
เล็ม

เป้าหมาย
คือเมือง
พลา
พาร์ล

ที่พวกเขา
อยากเรียน
ก็คือวิชา
เล่นแร่
แปรธาตุ

ศาสตร์
ที่จะมอบ
ชีวิตให้แก่
ตุ๊กตาได้

ขณะที่ศึกษาอยู่ที่นั่น
ผมก็ได้พบกับ
หญิงสาวคนหนึ่ง

ชื่อของ
เธอคือ
ฟร็องซีน

เป็นสาว
ชาย
แฉับเป็ด
ที่ยากจน

รับ แอปเปิล มั้ยคะ

หวาน กรอบ อร่อย นะคะ

เห็นว่า ร่องเพลงได้ เดินระบำได้ ทั้งที่ไม่มี ลายซึก ด้วยล่ะ

จริง เหมว

ท่าทาง ของเธอนะ สุดยอด มากเลย... ตาเบิกกว้าง และคอยฟัง เรื่องอย่าง ตั้งใจ....

พรอง ซีน

อ้าว คุณ จิน

...ขอ ชื่อ แอปเปิล ลูกหนึ่ง ลี

ได้พบ กับเธอ แล้วรู้สึก เป็นสุข

ทั้งผมและอาเฮีย ก็คิดอยากจะทำสร้าง ตึกดาแบบนั้นอยู่หรอก แต่เรื่องตึกดาของ เพ็ชร์นชื่อนี้เรายังไม่รู้ อยู่ แค่ันเดี๋ยวงเองนี่สิ....

อ๊ะ... โทษที่ นำเบื้อ ลินะ

มันเป็นสิ่งที่ตัวผมซึ่ง ได้ประสบ มุ่งมั่นในการจำเรียน เป็นครั้งแรก มาตลอดและไม่เคยพูด คุยกับผู้หญิงเลย

แล้วก็นะ ตึกดาของ เพ็ชร์นชื่อนี้ช่าง ทำทუნโนตานาน เนี่ย

ไม่ ปรอก ขึ้น ต่าง หาก

ที่ชื่อเบื้อ จนฟังเรื่อง ที่คนจิน เล่ามา ไม่ค่อย เข้าใจ

ไม่เป็น อย่าง นั้น ปรอก !!

ไม่ใช่ อย่างนั้น แน่ๆ !

ไม่ใช่

แล้วผม
ก็ผลอย
หลับไป

คงเพราะ
ความเหนื่อยล้า
จากการเรียน
ละมั้ง

เด็ก
น้อย
น่ารัก
เด็ก
น้อย
ที่รัก

เปล
ของ
เจ้า
แก้ว
โกว

เหมือน
ใบไม้
ที่ลอย
ลม

ร้อง
ขอต่อ
สวรรค์
ถึง
เทพเจ้า
เอ๋ย

ใน
สักวัน
หนึ่ง
โปรด
ประทาน
พร

ให้แก่
เด็กคน
นี้
หนึ่ง
และแก่
ทุกคน
อีกหนึ่ง
เดี๋ย...

ทำให้
ตื่น
เทรอกะ
ขอโทษ
นะ

เห็นว่า
หลับ
ท่าทาง
สบาย
ก็เลย
เผล...

ดี
ออก

ร้อง
ให้ฟัง
อีกที
ได้มั๊ย

ขอบเข้
ชะแล้ว

เกิด
ขอบ
เธอเข้

จนสุด
หัวใจ
ชะแล้ว

สนุก
จริงๆ

เธอหัวเราะ
อยู่เสมอ

และพอ
เธอหัวเราะ
ก็ราวกับ
มวลบุปผาจะ
บานสะพรั่ง

แต่ใน
คืนงาน
คาร์นิวัล
คืนนั้น

ผมสนุก
มาก
เกินไป

จน
เมาเหล้า
และ
สลบไป

พอได้ยิน
แบบนี้
ผมก็เอะใจ
ได้....

ฟรอง
ซีน
!

ผมรู้ว่า
เธอเป็น
หญิงสาว
ที่ทำดีกับ
ทุกคน
อยู่เสมอ

ถ้าคืนนั้น
ผมไม่ผล่อ
หลับไป

ก็คง
จะดี

คงไม่ใช่
หรอก
นะ...
เฮีย...

เฮีย...
เรื่อง
ที่ว่า
นี่
คือ...

คงไม่ใช่ว่า
อาเฮีย
เองก็คิด
กับ
ฟรอง
ซีน...

ฟรอง
ซีน
เหรอ
?

จิน
“หนทาง”
แห่งศาสตร์
ที่ไม่คิดถึง
คนอื่นนะ

จะ
เปล่ง
ประกาย
คุณค่า
อะไร
ได้

เพราะที่อาเฮีย
พูดออกมา
แบบนี้ขึ้นมา
ก็หลังจากเรื่อง
ในคืนนั้น

.....

พะ...
พูด
อะไร
ของ
เฮีย
นะ

พวกเรา
เรียนวิชา
เล่นแร่เพื่อ
จะได้ให้ชีวิต
กับตุ๊กตา
ไม่ใช่เหรอ
?

ทำไมถึง
คิดอะไร
แบบนี้
ซะละ!?

มีเรื่อง
ที่ทำให้ช่วงนี้
ข้าเกิดคิด
แบบนี้
ขึ้นมา...

เดี๋ยวสิ
เฮีย...

อะไร
กัน

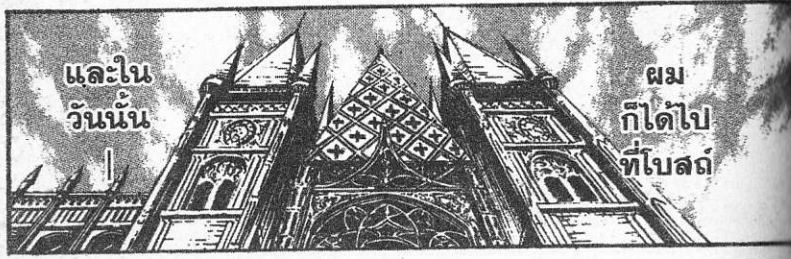
ผมชอบ
ฟรองซีน
มาตั้งแต่
แรกก่อน
เฮีย
อีก
นะ...

แล้วรู้ๆ
ก็จะมา
คว้าไป
อย่าง
นี้...
ไม่ตื่น
เฮีย

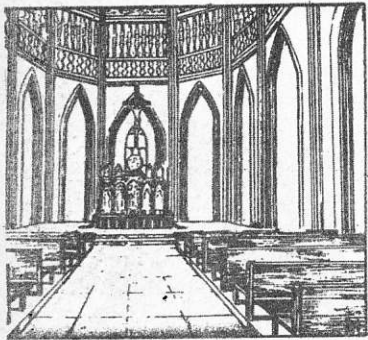
อา
เฮีย
!!

มันะเฮีย!
ผมไม่อยาก
จะเกลียด
อกเฮียนะ

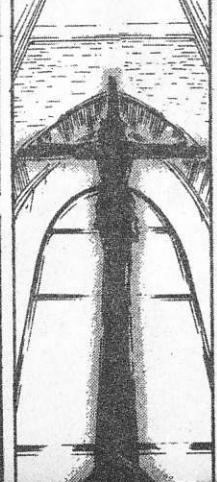
และใน
วันนั้น

ผม
ก็ได้ไป
ที่โบสถ์

ทำให้ผม
สำนึกผิดกับ
ท่าทีที่แสดง
ต่ออาเฮีย

ใช่ จะชอบก่อน
หรือหลังไม่สำคัญ
ผมสิ่งสำคัญที่สุด
ไปซะสนิท ความรู้สึก
ของฟรองซีน
ยิ่งใจละ

ไม่ได้นับถือ
ชีวิตมัน
อะไรหรอก

แต่บรรยากาศ
อันเงียบสงบ
ของโบสถ์ทำให้
ผมใจเย็นลงได้

ใช่แล้ว
เขาต้อง
ถามให้รู้
แน่ก่อน

คิดได้ตั้งนั้น
แล้วผม
ก็กลัว
จะกลับ

ฟรอง
ซีน

มาอยู่
ด้วยกัน
กับฉัน
เถอะ
นะ

อ...
ทำไมคืนนั้น
ผมถึงต้อง
เอาผ้าไป
กับตัวนะ

แล้ว
ทำไม
วัน
นั้น

ผม
ถึงมา
อยู่ใน
โบสถ์
ได้ะ

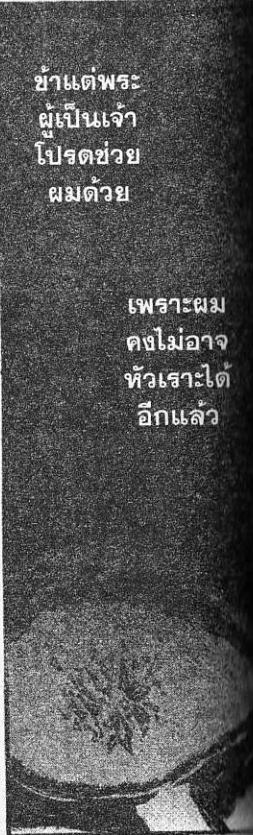
ลง
ได้
เห็น

ลง
ได้
เห็น

ฟรองซ็อง
ที่ท่าทางมี
ความสุขแบบนั้น
แล้วล่ะก็...

ข้าแต่พระเจ้า
ผู้เป็นเจ้า
โปรดช่วย
ผมด้วย

เพราะผม
คงไม่อาจ
หัวเราะได้
อีกแล้ว

ฉากที่ 50 วงล้อแห่งเวลาที่ขาดหายไป II

พูดถึง
โชน
แล้วล่ะ
เนี่ย...

ถึงตอนที่แก
เห็นไปจิน
พี่ชายของแก
กับฟรองซ็อง
ที่โบสถ์
โง่งล่ะ

จริงด้วยสิ...
ทั้ง ๆ ที่ผมชอบ
ฟรองซ็อง
มาก่อนแท้ ๆ
เชียวนะ

แต่
อาเสียดึง
กลับมา
ดึงไปเป็น
ของตัวเอง
ซะอย่าง
นั่น...

ยกโทษ
ให้ไม่ได้
หรอก
เนอะ...

เพราะ
อย่างนั้น...
ผมถึงได้พา
ฟรอง
ซ็อง...

หนี
ออกมา...
จาก
ฟลาฟาร์ล
ซะเลย

โหมว่า
จะถาม
ความรู้สึก
ของ
ฟรองซีน
ก่อน
ไม่ใช่
ทะเล
?

ก็
อยาก
อยู่
!

แต่...
ผมไม่
อยาก
มอบเธอ...
ให้กับ
ใครอื่น...
ก็เลย...

เดิน
ทาง
ไปยัง
หลายๆ
ประเทศ
เพื่อหาที่
ที่เราสองคน
จะอยู่ได้
อย่างเป็น
สุข...

แล้ว
ฟรอง
ซีน
เป็น
ไม่ใช่
ละ?

ก็ตาม
มานะสิ...
แต่แรกๆ
ก็ยัง
ไม่ยอม
อยู่
หรอก...

คุณ
จินตะ!
แบบนี้
ไม่ได้
นะคะ!

กลับไป
ฟลา
ฟาร์ล
กัน
เถอะ
คะ!

หายไป
แล้วละ
ฟรอง
ซีน!
เธอ
ต้อง
มาอยู่
กับผม!

นะ
สิบ ๆ
ลิม
เรื่อง
อาเฮีย
ชะ
เถอะ!

ทำ...
ทำ
อย่าง
นั้น
ไม่ได้
หรอก!

ผม
ต้อง
ฟรอง
ซีน...

ทุกครั้ง
ที่เจอ
จะพเน
...อย่าง
ไม่
ยัง

ไม่
ยัง
มือ
เลย
ละ...

ก็
ฉัน
เป็นภรรยา
ของคุณ
ไปแล้ว
นี่นา!

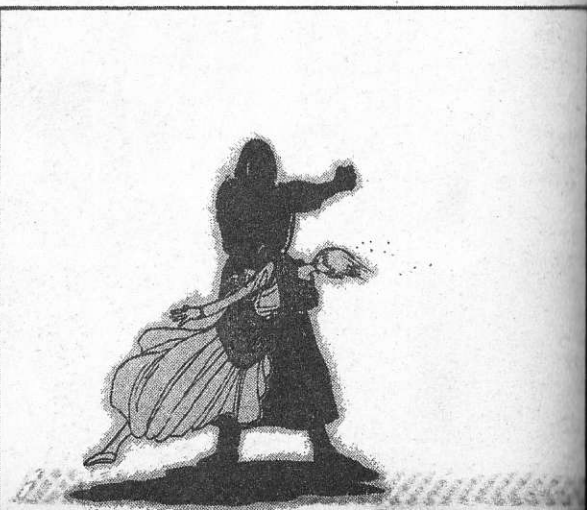

เฮ้!

เฮ้!

ฟรอง
ซีน
!!

พอ...
พเน
คงจะ
พลาด
จำ
แล้ว
นะ...

แล้ว...
อย่าได้
เอ่ยปากถึง
...อาเฮีย
อีกละ...

เฮ้!

ทำไม
ล่ะ...
เป็น
ผม
ไม่ได้
เหรอ?
พรอ
ง
ซึน...

ผมเอง
ก็รัก
คุณ...
ไม่แพ
ใคร
หรอก
นะ...

ผมรัก
คุณนะ
พรอ
ง
ซึน!

ได้ซึน
มั๊ย
ผมรัก
คุณ!

ผม
หมดทั้ง
ที่การ
เดือน
ทั้งวิชา
แผ่นแร่
แปร
ทาด
!

รวม
ทั้ง
เรื่อง
อาเซีย
ด้วย
!

ที่ผม
มีเหลือ
อยู่ก็มี
แต่เธอ
เท่านั้น
นะ
พรอ
ง
ซึน

อย่าไป
จากผม
เลยนะ
พรอ
ง
ซึน

ช่วย
รัก

ผมที
เถอะ -

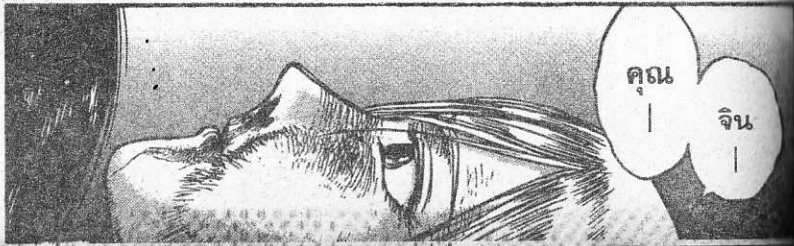

ช่วย
ร้องเพลง
กล่อม
เด็ก...

ให้ฟัง
เหมือน
ตอนนั้น
ทีลี

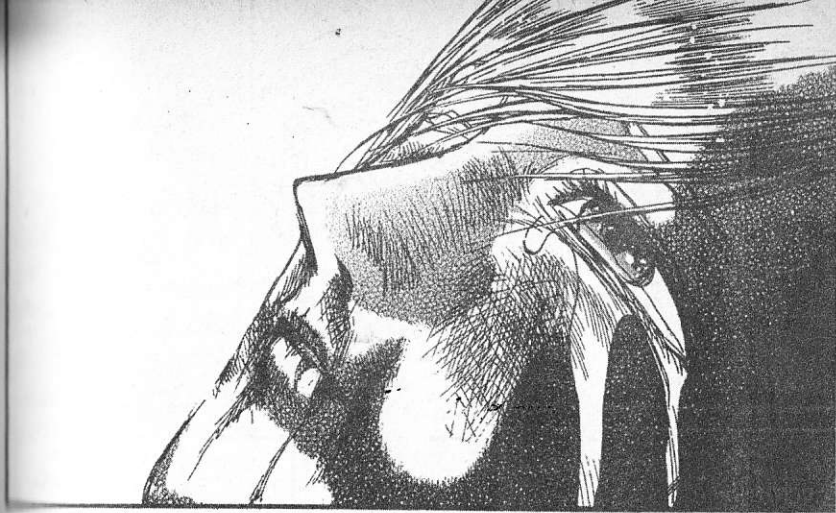
ร้องเพลง
นั้นให้ผม
ฟังหน่อย
ที!

คุณ
|
จึน

เด็ก
น้อย
น่ารัก...
เด็ก
น้อย
ที่รัก...

เปล
ของเจ้า
แก้ว
โกว

เหมือน
ใบไม้ที่
ลอยลม

ร่องขอต่อสวรรค์
ถึงเทพเจ้าเอะ

ในสักวันหนึ่ง
ไปรด
ประทานพร

นี่
แค่นั้น
มา...

พระองค์
ก็ยอม
ติดตาม
ผมไปโดย
ไม่พูด
อะไร...

ให้แก่เด็ก
คนนั้นหนึ่ง
และแก่ทุกคน
อีกหนึ่งเจ็ด

ใน
สักวัน
หนึ่ง

ไปรด
ประทาน
พร

ด้วย
ดวงตา
ที่เจ็บ
ตบ
ขาว
ฉิวน้ำ
นิ่ง...

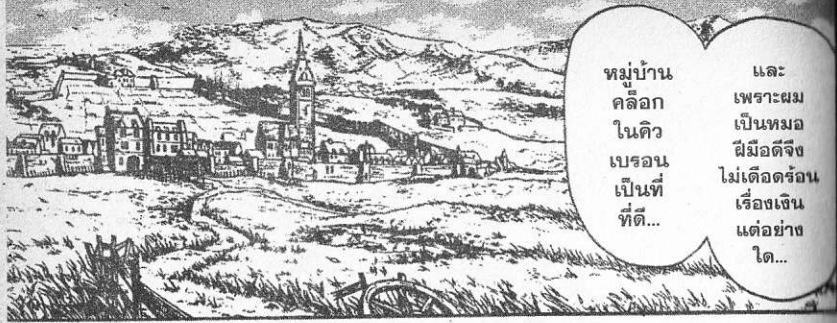

ตอนที่เธอพูดว่า
อยากลองไปที่
บ้านเกิดของเธอ
ในฝรั่งเศสนั้น
ก็เหมือนกัน...

ตาสีฟ้า
นั้นช่าง
งดงาม
จริงๆ...

หมู่บ้าน
คล็อก
ในคิ้ว
เบรอน
เป็นที่
ที่ดี...

และ
เพราะผม
เป็นหมอล
ฝีมือดีจึง
ไม่เดือดร้อน
เรื่องเงิน
แต่อย่าง
ใด...

การ
ปรับปรุง
คฤหาสน์ของ
เจ้าเมืองที่
ถูกทิ้งร้าง
ก็ทำได้
โดยง่าย...

แต่
มัน...
แปลกๆ
ไป...

เรื่อง
อะไร
ล่ะ...?

พอ
ดวงตา
คุณ
มองมา
ตัว
ผม...

จะ
หงุด
หงิด
ขึ้นมา
โดยไม่มี
สาเหตุ

แล้ว
ตัวผมที่
เจ้า
อารมณ์
ขึ้นก็เลย
เก็บ
ตัวเอง
อยู่ใน
ห้อง

หมกมุ่น
อยู่แต่
กับวิชา
เล่นแร่
ที่ได้เคย
ทิ้งไป
แล้ว

โหดาย
เถอะ...
มันเพราะ
อะไรกัน
นะ...

ทั้งๆที่ผม
เคยรัก
ฟรอนซัน
มากแท้ๆ
เชียว...

ไม่รู้ทำไม
นับจาก
นั้นมา
ตัวผม
ก็เริ่ม
ที่จะ

ไม่ใช่ว่า
เธอจะ
เปลี่ยนไป
ตรงไหน

แต่เป็น
ผมเองที่
เริ่มทลป
หน้าเธอ

มองตา
ของ
ฟรอนซัน
ตรงๆ
ไม่ได้
ซะแล้ว

หลักฐาน
ก็คือตอน
ที่เธอป่วย
เป็นโรค
ประหลาด
จนถูกคนใน
หมู่บ้านจับ
แยกออกไป
นั้น...

.....
เอ
ทำไม
กัน
หว่า

ความ
ทรงจำ
ตอนช่วง
นั้น...
มันขาดๆ
หายๆ
แะ...

ผมก็ยังไม่
เข็ดทุกวันนี้
และคิดว่า
พยายาม
ศึกษาเธอ
เลยนี่นา

อ้อ...
จริงสิ
มีผู้ชาย
ใส่
มา...

แก
เอาตัว
ฟรองซ็อง
เมียข้า ปล่อย
หนีไป ให้ข้า
ตาม
หามา
ตั้ง
9 ปี
เชียรว
นะ
!

เจ็บ
นะเฮีย
แล้ว
ฟรองซ็อง
นี่เป็น
ของผมนะ
ต่างหาก
ละ....

นี่
อาเฮีย
!!

หะ...
หน้าของ
เจ้าชาย
นั่น.....
ตอนนั้น
มันช่าง...

...อ๊ะ เฮีย
นี่...
นั่นคือ
เฮียอิง
นี่นา...

พอรู้ตัวอีกที
ฟรองซ็อง
ก็ตายไปเอง
ตามอำเภอใจ
ซะแล้ว...

ทำไมเฮีย
ถึงทิ้งผม
ซะละ?

เฮียคอย
รอผม
มาเสมอ
ไม่ใช่หรอ?

คอย
ตั้งมื่อ
ให้ตลอด
นี่นา

จับมือผมให้
อีกครั้งสิ

ฟรองซ็อง
ไม่เคยรัก
ผมเลย
แม้แต่
ครั้ง
เดียว

อาเฮีย
นะ....
ตั้งแต่
แรก...

ก็มีสิ่ง
ที่ผม
ต้องการ
ทั้งหมด
อยู่
แล้ว

...จิน
แกคิดว่า
ทำไม
ฟรองซ็อง
ถึงไม่ยอม
หนีไปจาก
แกกันละ
?

เพราะ
ในใจ
ของ
ฟรองซ็อง
ก็มีแก
อยู่ด้วย
นะสิ...

จิน

แต่
แกแค่
ไม่รู้รู้สึก
ตัวเอง
เท่า
นั้น

เฮีย
!

อา
เฮีย
!

ผม
มัวแต่
ทำอะไร
อยู่เนี่ย
!?

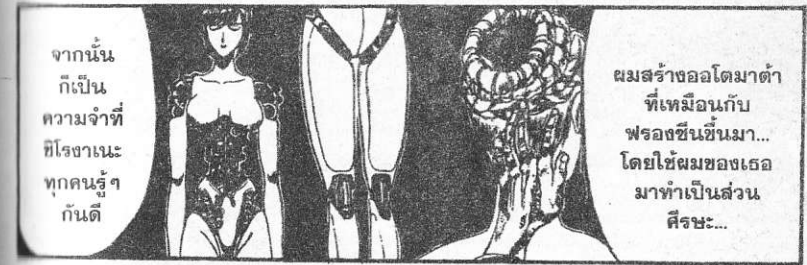

แต่ว่า
|

ผม
กลับ
|

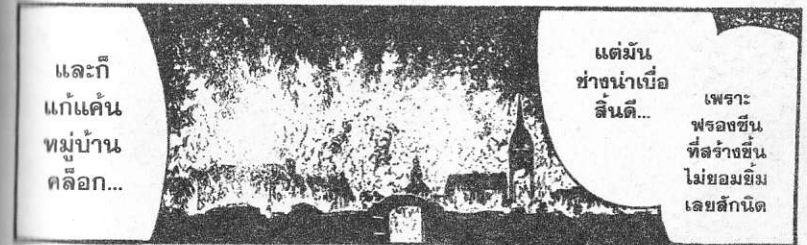

อาเฮีย!
ผมจะ
|

จากนั้น
ก็เป็น
ความจำที่
ซีโรจนาเนะ
ทุกคนรู้
กันดี

ผมสร้างอโถมาตา
ที่เหมือนกับ
ฟรองซ็องขึ้นมา...
โดยใช้ผมของเธอ
มาทำเป็นส่วน
ศีรษะ...

และก็
แก่แค่น
หมู่บ้าน
คล็อก...

แต่มัน
ช่างน่าเบื่อ
สินดี...

เพราะ
ฟรองซ็อง
ที่สร้างขึ้นมา
ไม่ขอมยิ้ม
เลยสักนิด

ตัวผม
หลบใบหน้า
ที่มแย้มของ
ฟรองซ็อง
มาก
แท้ๆ

แต่
ตุ๊กตา
คงไม่ไหว
สินะ...

ทั้งๆ
ที่เคย
รักมาก
!

ทั้งๆ
ที่เคย
รักมาก
แท้ๆ!!

เพราะ
ฉัน
ถึงได้
ทิ้งไป

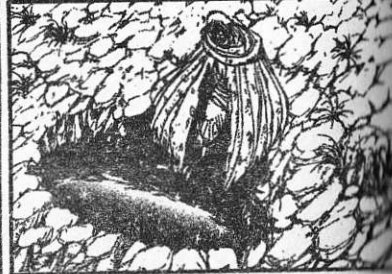
อ้าว...?
จะว่าไปแล้ว
ใบหน้า
ยิ้มแย้มของ
ฟรอนซิน...
ผมไม่เคย
ได้เห็นอีกเลย
ตั้งแต่ออก
จากพลาพาร์ด
นั้น...

หลังจาก
ที่แยกทาง
กับเซีย
ได้ 33 ปี...
ผม
ก็กลับ
มายัง
บ้านเกิด
ของ
ตัวเอง

ผมกลับมา
ที่นี่ก็เพื่อ
ที่จะตาย
เพราะสูญเสีย
ทุกอย่าง
ไปแล้ว

แต่
ในตอน
ที่กำลังจะ
ละลายตัว
ในอควิวีเต้
นั่นเอง...

ผมก็
พัวพันกับ
ความคิด
อย่างหนึ่ง
ขึ้นมาใน
หัว

ความ
คิด
อย่าง
หนึ่ง
?

นี่
นี่
นี่

ผมนะ
พอ
ฟรอนซินตาย
คิดว่าเธอ
ได้หายไปจาก
โลกนี้ซะแล้ว
มาตลอด...

แต่
นั่น...
มันผิด
นะสิ...

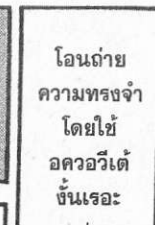

เส้นผมของ
ฟรอนซิน
มันน่าจะมี
ความทรงจำ
ของเธอ
อยู่เต็มเปี่ยม
จริงๆ มี

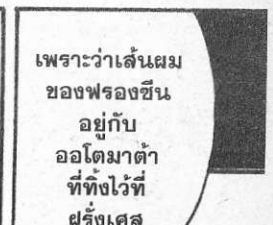
ถ้าเราเอามัน
ไปละลายใน
"อควิวีเต้"
ที่เก็บ
รักษา
ความทรงจำ
ได้...

แล้วเขาไปให้
ผู้หญิงสักคน
เต็มล่ะก็...

โอนถ่าย
ความทรงจำ
โดยใช้
อควิวีเต้
ชั้นแรก

เพราะว่าเส้นผม
ของฟรอนซิน
อยู่กับ
อควิวีเต้
ที่ทิ้งไว้ที่
ฝรั่งเศส

เท่านั้น
ฟรอนซิน
คนที่ 2
ก็เสร็จ
สมบูรณ์

ผม
ก็เลย
ตัดสินใจ
ที่จะกลับไป
เอามา

แต่ถึงจะว่าเมื่อก่อน
ได้ตีมอควอวิ้เดามากี่เดอะ
แต่ตัวผมตอนนั้นแก่
เกินไปสำหรับการ
เดินทางอันยาวนาน
ซะแล้ว....

เพราะฉัน
ก็เลย
ถือโอกาส
ทดลอง
ด้วย
ซะเลย

ในร่าง
ของชาย
ที่พวก
นาย
รู้จักดี
|

นั่นคือผม
ไปจีน
ได้ตัดสินใจ
ที่จะลอง
ย้ายไปอยู่
ในร่างใหม่
ดูยังไงละ
!

ดีน
เมส
ทอล

ฉากที่ 51

วงล้อแห่งเวลาที่ขาดหายไป III

หลุมที่หินนั้นเกิดจะกร่อนเต็มที
บางทีร้อยปีให้หลัง อควอวิ้เด
อาจจะกลายเป็นตาน้ำที่ไหน
สักแห่งในภูเขานี้ก็ไม่ได้

หลังจากการล้างแค้น
หมู่บ้านคล็อก
ผมก็ร่อนเร่ไปเรื่อย ๆ
จนท้ายที่สุดด้วยความ
ที่อยากให้เห็นบ้านเกิด
เป็นครั้งสุดท้าย
ก่อนตายจึงกลับมา
ยังประเทศจีน

พร่องชิ้น
ตกหายไป
ก็ผ่านมากได้
33 ปีแล้ว

ตัวผม
เองก็
อายุ
56 ปี

“อควอวิเต้” ขยายวิวัฒนาการ
ที่รักษาได้สารพัดโรคและ
เก็บความทรงจำของผู้ที่
ละลายลงนั่นเอง...

ที่เราดีม
อควอวิเต้
ก็เพราะ
ว่า

เพื่อจะ
ได้อยู่กับ
พร่องชิ้น
ที่สร้างขึ้นมา...

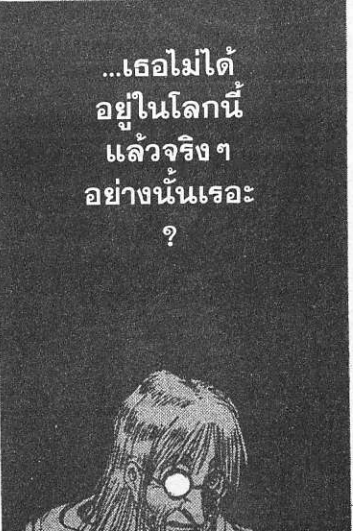
แต่พอดี
ที่จะตายแล้ว
สิ่งนั้นกลับ
เป็นตัว
ขัดขวาง!

เอาเถอะ
ยังโงะ
อควอวิเต้
ก็จะช่วย
ละลายตัวเรา
ให้เองนั่น
ล่ะ...

วิญญาณ
ของเราคง
จะไปหา
พร่องชิ้น
แน่ ๆ...

ไปหา
เธอ
ซึ่ง
ไม่ได้
อยู่ใน
โลกนี้
อีก
แล้ว
!

...เธอไม่ได้
อยู่ในโลกนี้
แล้วจริง ๆ
อย่างนั้นหรือ
?

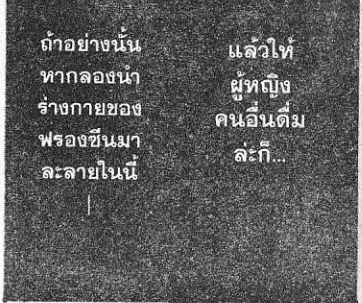

...ใช่...
เธอน่ะ
ได้ตกไป
ในกอง
เพลิงนั้น
แล้ว...

แต่
เขา
ไม่
ได้
ลืม
อะไร
ไป
แน่
หรือ

อควอวิเต้
นี่มีคุณสมบัติ
เก็บรักษา
ความจำของผู้ที่
ละลาย
ลงไป...

ถ้าอย่างนั้น
หากลองนำ
ร่างกายของ
พร่องชิ้นมา
ละลายในนี้

แล้วให้
ผู้หญิง
คนอื่นดีม
ล่ะก็...

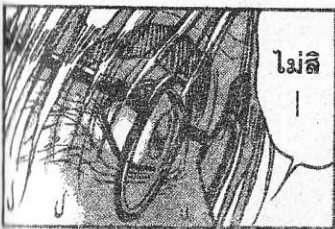
กลับมา
เกิดใหม่
!

ผู้หญิงที่มีจิตใจ
ของพร่องชิ้น
ก็จะฟื้นขึ้นมา
!!

ตะ...
แต่ว่า...
จะไปหา
ร่างของ
เธอมา
จากไหน
ล่ะ?

ก็
ทั้ง
หมด
ถูกเผา
ไปแล้ว...

ไม่
ลื
!

ไม่
เดี๋ยว
ก่อน...

ยัง
มีอยู่
นี่นา
!

เส้นผม
ของเธอ
ที่เอาไปทำ
เป็นผมของ
ตุ๊กตา
พรอชชิน
นั่นไง
!!

นั่น
ล่ะ
!

พรอชชิน
น่าจะยังมีชีวิต
อยู่ใน
เส้นผม
นั่น
แน่ๆ
!

อ๊ะ...

แล้ว
ตอนนั้น
เองที่
ผมเริ่ม
รู้สึกตัว

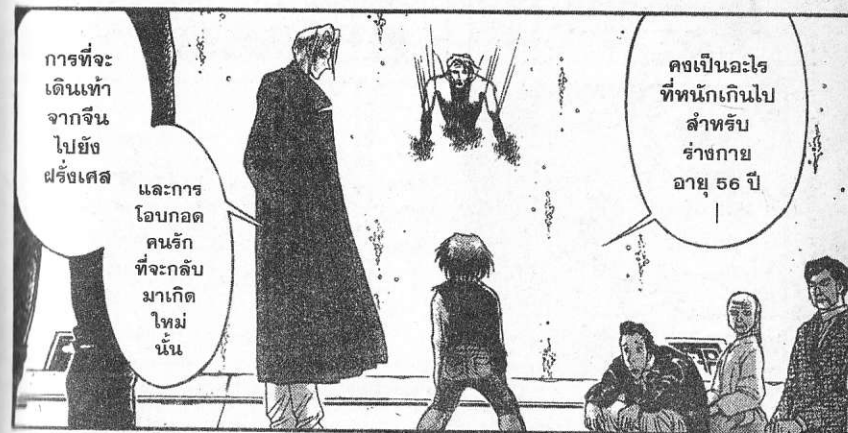
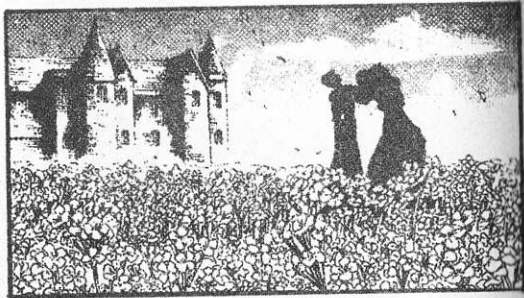

ว่าผม
แก่ลง
มากกว่า
แล้ว

อยู่
ไหน
!?

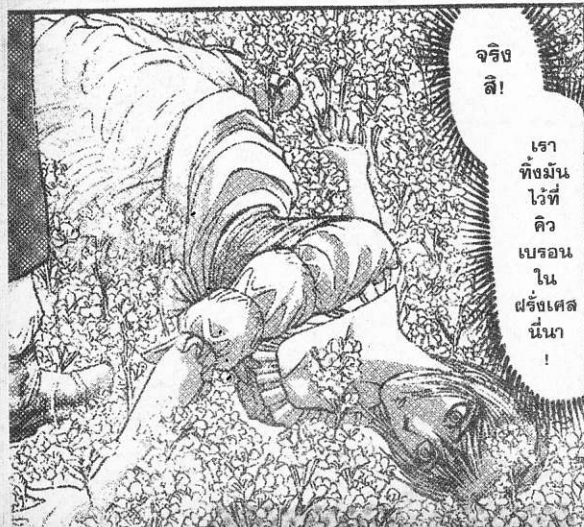
อยู่
ที่ไหน
!?

การที่จะ
เดินเท้า
จากจีน
ไปยัง
ฝรั่งเศส

และการ
โอบกอด
คนรัก
ที่จะกลับ
มาเกิด
ใหม่
นั้น

คงเป็นอะไร
ที่หนักเกินไป
สำหรับ
ร่างกาย
อายุ 56 ปี
!

จริง
สิ!

เรา
ทั้งมัน
ไว้ที่
คิว
เบรอน
ใน
ฝรั่งเศส
นี่นา
!

กลับ
!

ต้อง
กลับไป
เอา
!

แล้ว
เอา
เส้นผม
นั่นมา
ละลาย
ใน
อควอ
วิโต้...

เข้าใจ
รีเบลว่า
ทำไมมัน
ถึงเล่า
ความจำ
นี้ให้ฟัง
นะ?
กรี๊ด

เข้าใจ
สิ
ไซจิ

เพื่อให้
พวกเราได้มี
ประสบการณ์
ร่วมกับคนร้าย
ตัวจริงซึ่งเป็น
ต้นเหตุของ
ปัญหาทั้งหมด
ยังคงใจล่ะ

เพราะฉัน...
ผมก็เลย...
คิดที่จะ
เกิดใหม่
ด้วย...

นา

วิธี
ก็อย่างที
บอกเมื่อกี
เอาตัวเอง
ละลายใน
อควอวิเต้
จากนั้น
ก็ให้คนอื่น
ดื่มซะ

แน่
นอน
ว่าต้อง
มีการ
ทดสอบ
ก่อน

แล้ว
การ
ทดลอง

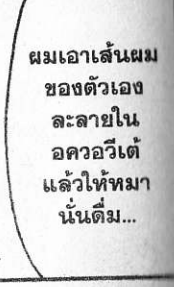
ก็
สำเร็จ

ช่วงที่
เดินทาง
อยู่ก็มีหมา
ตัวหนึ่ง
ติดตาม
ผมมา

เลย
ใช้มัน
ทดสอบ
ซะเลย

ผมเอาเส้นผม
ของตัวเอง
ละลายใน
อควอวิเต้
แล้วให้หมา
นั้นดื่ม...

เจ้า
ก็คือ
ผมนะ
เจ้า
ตูบ

ในหัว
ของเจ้า
มีความ
ทรงจำกับ
ความคิด
ของผม
อยู่

แย
หน่อยนะ
ที่ผม
ไม่คิดที่
จะไปเกิด
เป็นเจ้า
ทรอก

คือ
การ
บังคับ
ให้เด็ก
คนนี่

ขอมดื่ม
อควอวิเต้
ที่ละลาย
ตัวผม

แต่เจ้า
มีหน้าที่
สำคัญ
มาก
อยู่

นี่ก็
เพื่อให้
ผมได้
มาซึ่ง
ช่าง
กาย
ใหม่...
คงจะ
ยอม
ช่วย
นะ

ใช้สนับ
นันทน์เพื่อให้
เด็กคนนั้น
ตีมือควอวีเต
ขึ้นเรื่อย
ๆ

ก็ถ้าผม
ละลาย
ไปแล้ว
จะทำอะไร
ได้ล่ะ
จริงจังมั
ย ?

แล้ว
เด็ก
นั้นมา
จาก
ไหน ?

ก็ไปลักมา
จากหมู่บ้าน
ที่เป็น
บ้านเกิด
นั่นสิ

โหดร้าย
จริงๆ ๑
|

ผมละลาย
ตัวเองใน
อควอวีเต

และ
จาก
นี้
ขึ้น

เอาละ
ขอไป
คิวเบรอน
ที่ฝรั่งเศส
ซัก
หน่อย

เดี๋ยว
กลับ
มา
นะ

ทุกอย่าง...
ก็เป็นไปตาม
ที่ผมคิดไว้...

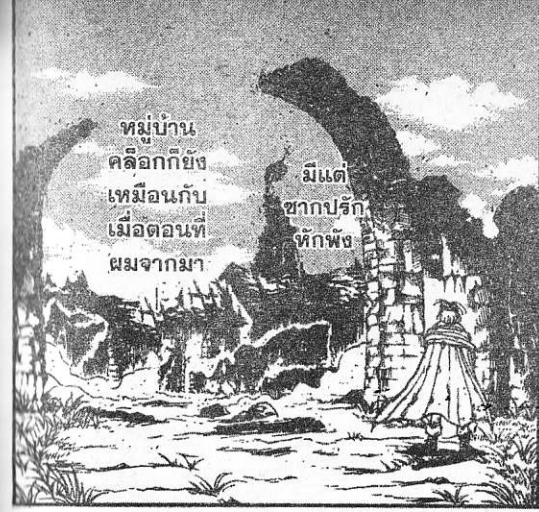

เรื่อง
แบบนี้...
ทำได้จริง
ด้วย
เธอ...

ร่างกาย
ใหม่มัน
เหมาะ
เหมิง
คุณเคย
ตื่นละสิ

นั่นก็
เพราะเป็น
เด็กที่ไปเอา
มาจาก
ตระกูลไป
บ้านของผม
นั่นละนะ
!

หมู่บ้าน
คล็อกก็ยังมี
เหมือนกับ
เมื่อตอนที่
ผมจากมา

มีแต่
ซากปรัก
หักพัง

แต่ว่าทางคฤหาสน์
ที่ผมกับพรองซันเคยอยู่
ดูจะผิดจากเดิมไป
เล็กน้อย....

การเดินทาง
เกือบ ๑
ปีจนถึง
คิวเบรอน
นั่น...

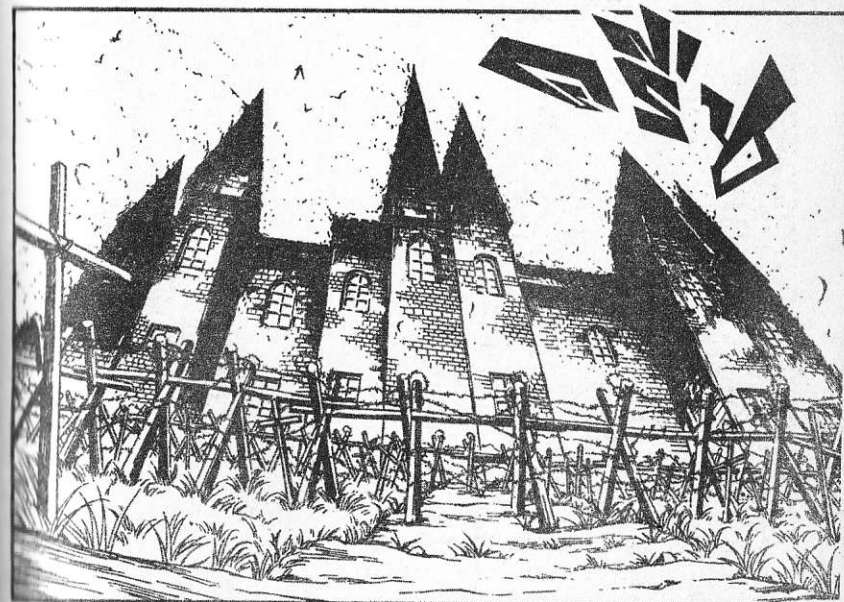
ไม่ได้รู้สึก
เหน็ด
เหนื่อย
เลยสักนิด

เพราะมีแต่
เผ่าคิดว่า
ถ้าเก็บเอา
เส้นผมของ
พรองซันกลับ
มาได้แล้วจะ
ละลายใน
อควอวิเต้ที่
เอามาด้วย
ยิ่งใจ

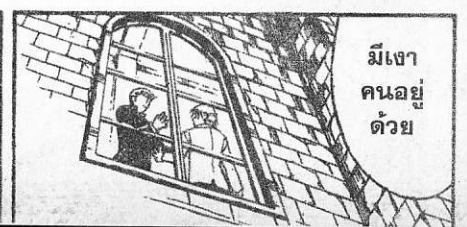
จากนั้น
จะเอาไปให้
หญิงสาว
แบบไหนดีมัต
และระหว่า
ที่คิดเรื่อง
นั้นอยู่...

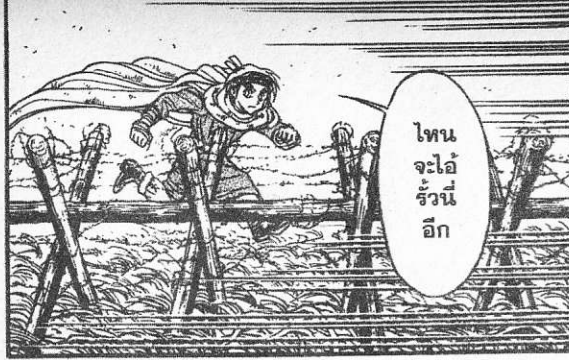
แบ็บเตียว
ก็มาถึง
คิวเบรอนแล้ว

...มัน
อะไร
กันเนี่ย
?

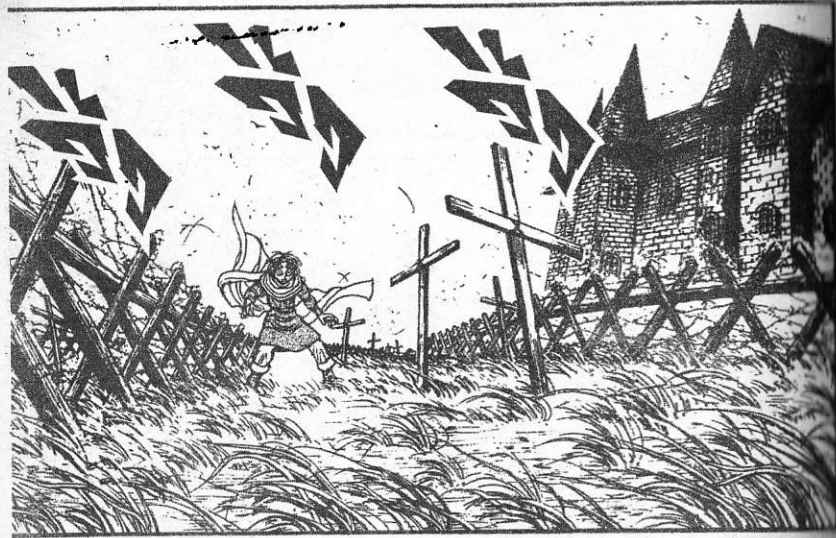
มีเงา
คนอยู่
ด้วย

ไหน
จะได้อี
ร้วนี้
อีก

แล้ว
ตุ๊กตา
ฟรอล
ซิน
ละ
!?

อะ...
อะไรกัน
ไม่อยู่แล้ว
นี่...!

ไอ้พวกนั้น
มันย้าย
ไปที่อื่น
แล้วหรือ
?

ว่าแต่
พวกมันมา
ทำอะไร
ในบ้าน
ของเรา
เนี่ย!

ใคร
นะ
?

ทำ
อะไร
อยู่
นะ
?

เหมือน
อย่างกับ
แกะ...

...อ๊ะ...
อ๊ะ...

เหมือน
ผู้หญิงที่ผสม
รักที่สุด...

ฟรอง...
ซึ่น...

ขนาด
เธอ...
ยังว่า
ฉันเลย
หรือ
นี่

แต่ก็
พอรู้
ตัวเอง
อยู่
หรือกว่า
เหมือน
นั้น

เอ๋!?
เอ่อ
เดี๋ยวลี!

ดีใจ
จังน่า...
ที่มี
"ซีโรจาเนะ"
อายุพอ ๆ
กับซึ่น
มาซะที!

ซีโร
จาเนะ
...!?

อันเจรีน่า
ชื่อของ
ซึ่นคือ
อันเจรีน่า
จ๊ะ....

"ผู้ทำลายตุ๊กตา"
"ผู้ไม่ตาย"
นั่นคือ
"ซีโรจาเนะ"

หลังจากที่ผมจากไป
ก็มีนักเล่นแร่แปรธาตุ
มาที่หมู่บ้านนี้และ
ช่วยชีวิตทุกคนจาก
โรคไขนาซาโดย
เปลี่ยนให้เป็น
ซีโรจาเนะ

ชะ...
ขอโทษ
คือเพิ่งจะ
มาถึงที่นี่...
นึกว่า
เป็นคน
รู้จัก
นี่...

อ้อ...
ถึงได้
ว่าดู
ไม่ค้น
หน้า
ชะเลย

ตามมาสิ
จะพาไป
แนะนำ
คุณแม่
ให้รู้จัก!

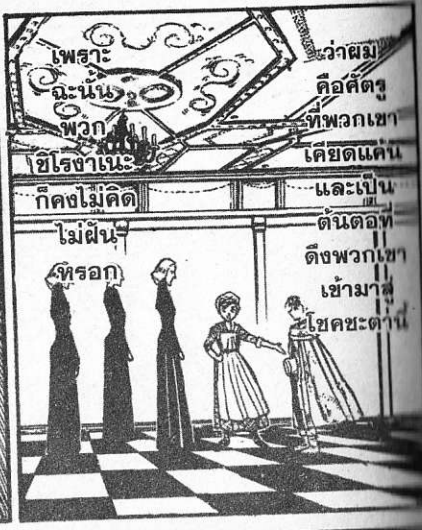
และตอนนี้
ในคุกทาลัน
ของผม...
ก็กลายเป็น
ส่วนกลางของ
เหล่าซีโรจาเนะ
ซึ่งปฏิเสธว่า
จะแก้แค้นเหล่า
อโธมาตาและ
ตัวผม (ไปจีน)
ซึ่งเป็นผู้สร้าง
พวกมัน

ผมผมได้ฟังเรื่องจาก
อันเจรีน่า รอยยิ้มก็ปรากฏ
ขึ้นที่มุมปากของผม

ผมได้ร่างใหม่
จากอำนาจของ
อควิวได้
และกลายเป็น
คนอื่นไปแล้ว
ทั้งสติและผม
ก็เปลี่ยน
เป็นสี่เฮน...

เพราะ
ฉะนั้น
พวก
ไซโรจน่า
ก็คงไม่คิด
ไม่ฝัน
หรือ

ว่าผม
คือศัตรู
ของพวกเขา
เคียดแค้น
และเป็น
ต้นตอที่
ดึงพวกเขา
เข้ามา
ไซคชะตา

มาสนุก
กับตอนนี้
ก่อนเถอะ
!

อาจจะ
เวลาของ
ตัวเองที่
สูญเสียไป
กลับคืน
มาได้
ก็เป็นได้

แล้ว
เธอชื่อ
อะไร
ล่ะ ?

กับ
อื่น
เจอร่า
กับ
คน

เหล่าไซโรจน่า
คอยไล่ตามตุ๊กตา
ฟรองซ็องอยู่...

ดูเหมือนตุ๊กตา
ฟรองซ็องจะสร้าง
พรรคพวกขึ้นมา

แล้วพวกมัน
ออกเดินทาง

จิน

เอ
?...

เอ๊ย...
ไม่
ใช่...

ผมเป็นหมอ...
และจากนี้ไป
ก็จะรักษาชีวิต
ของตัวเองให้
กลับมาหายดี
!

จริงสิ
ที่ผมต้องการ
คือเล่นผม
ของตุ๊กตา
ฟรองซ็อง
!

ถ้าฉัน
ผมก็
เข้าเป็น
พวก
ไซโรจน่า
แล้ว
อยู่ที่นี้
ดีกว่า

เพราะถ้า
อยู่ที่นี้
คงจะได้
ข่าวของ
ตุ๊กตา
ฟรองซ็อง
แน่...

แต่ผมใน
ตอนนั้น
คิดว่า
เรื่องนั้น
เอาไว้
ที่หลัง
ก็ยังไม่
ดี

ติน...
เมต
ทอล...

ฉัน
ชื่อ

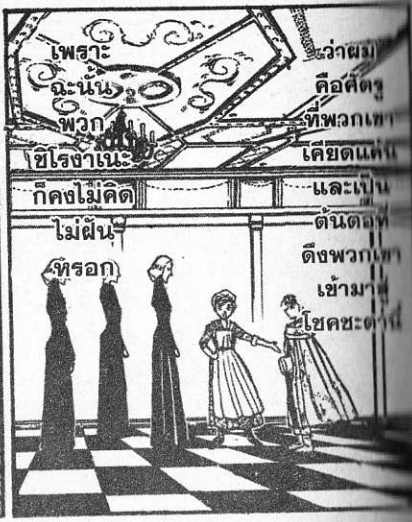
ติน
เมต
ทอล
!

แต่
ว่า...
ก็อย่าง
ที่นาย
รู้ดี...

ผมได้ร่างใหม่
จากอำนาจของ
อควิวีโต้
และกลายเป็น
คนอันไปแล้ว
ทั้งสี่ตัวผม
ก็เปลี่ยน
เป็นลิเซิน

เพราะ
ฉะนั้น
พวก
ไซโรงาเนะ
ก็คงไม่คิด
ไม่ฝัน
หรือ

ว่าผม
คือศัตรู
ที่พวกเขา
เคียดแค้น
และเป็น
ต้นตอ
ดึงพวก
เข้ามา
ไซโรงาเนะ

มาสนุก
กับตอนนี้
ก่อนเถอะ
!

อาจจะ
เอาช่วง
เวลาของ
ตัวเองที่
สูญเสียไป
กลับคืน
มาได้
ก็เป็นได้
!

แล้ว
เธอชื่อ
อะไร
ล่ะ
?

กับ
อัน
เจอนา
คนนั้น

เหล่าไซโรงาเนะ
คอยไล่ตามตุ๊กตา
ฟร็องซ็องอยู่....

ดูเหมือนตุ๊กตา
ฟร็องซ็องจะสร้าง
พรรคพวกขึ้นมา

แล้วพากัน
ออกเดินทาง

จิน

เอ้
?...

เอ็ง...
ไม่
ใช่...

ผมเป็นหมอ...
และจากนี้ไป
ก็จะรักษาชีวิต
ของตัวเองให้
กลับมาหายดี
!

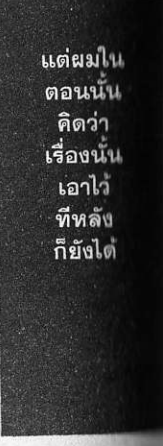

จริงสิ
ที่ผมต้องการ
คือเส้นผม
ของตุ๊กตา
ฟร็องซ็อง
!

ดังนั้น
ผมก็
เช็กเป็น
พวก
ไซโรงาเนะ
แล้ว
อยู่ที่นั่น
ดีกว่า

เพราะถ้า
อยู่ที่นั่น
คงจะได้
ข่าวของ
ตุ๊กตา
ฟร็องซ็อง
แน่...

แต่ผมใน
ตอนนั้น
คิดว่า
เรื่องนั้น
เอาไว้
ที่หลัง
ก็ยังได้

ดิน...
เมส
ทอล...

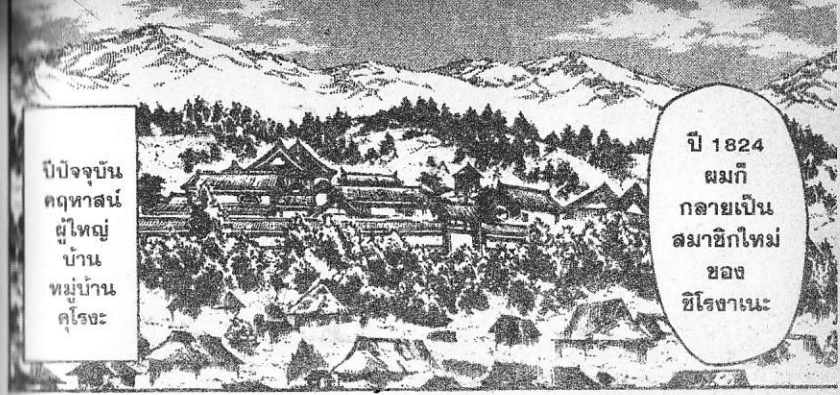
ฉัน
ชื่อ
ดิน
เมส
ทอล
!

แต่
ว่า...
ก็อย่าง
ที่นาย
รู้ดี...

ว่ารัก
ครั้งนี้ก็พียง
ไม่เป็นท่า
อีก
จนได้

ปีปัจจุบัน
ศตทาลัน
ผู้ใหญ่
บ้าน
หมู่บ้าน
คูโรจะ

ปี 1824
ผมก็
กลายเป็น
สมาชิกใหม่
ของ
ซีโรจาเนะ

แผนที่
จะไม่ให้
คนที่
ผมรัก
หนีไป
จากผม
อย่าง
เด็ดขาด
ใจล่ะ

ฉากที่ 52 บุรุษผู้นำหวาดหวั่นที่สุด

ตั้งนั้น
ผม
ถึง
ตัดสินใจ
คิด
แผน
การ
ขึ้น
มา

ตอนนั้น
พวกมัน
คิดแต่
จะเพิ่ม
พรรค
พวก

เพื่อที่จะแก้แค้น
ล่อลวงมาด้า
ที่ทำให้พวก
ตัวเองทรمان
จากโรคโซนาซ่า
มีกำลังรบมาก
ขึ้นซักคน
ก็ขังดี

เพราะชั้น
พวก
ซีโรจาเนะ
ก็เลย
ออก
ตระเวน
ไปทั่ว

เดินทาง
ไปด้วยหา
ซีโรจาเนะ
เพิ่มไป
ด้วย

ผม
รู้เรื่อง
นั่นดี

แก้ไข
เรื่องนั้น
แอบแฝง
ตัวเข้ามา
ในหมู่
พวกเรา
สินะ

อืม...
เพราะผม
เองก็เต็ม
อคควิเต
ด้วย
เหมือนกัน
นี่นะ

ทั้งนี้ทั้งนั้น
เป็น
ดีเงิน
หมัด

อันตรายน
อันเจรีนา

ชอบ
คุณ
นะ
ดิน

ไม่
เป็น
ไร

ผมก็
อัน
เจรีนา

เป็นคห
ที่ยอด
เยี่ยม

เอาโตมาตี
บุกมาเรื่อย ๆ
เพื่อชิงเอา
ศิลาไร้กระดูก
ที่อยู่ในตัวของ
อันเจรีนา

ผมสนุก
มาก
เลย

ราวกับว่าได้
อยู่กับพรอซิ่น
สุดที่รัก
เขี้ยวละ

แข็ง
แกร่ง
จริง ๆ
ฟังได้
มากเลย
ละจะ
ดิน!

ถ้าเช่นนั้น
โปรด
อภิเษก
กับข้าเถิด
องค์หญิง

แล้วข้า
จักได้
ปกป้อง
ท่าน
ตลอด
ไป

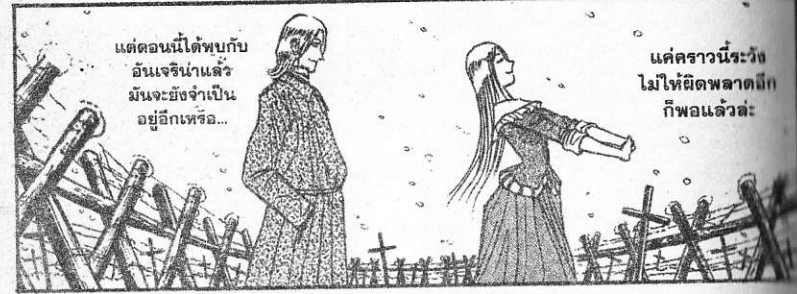
ทำเอาผม
เกือบจะลืม
เรื่องเล่นผม
ของตุ๊กตา
พรอซิ่น
ไปเลย

แหม
ตื่น
นี่ล่ะก็
ทำเป็น
เล่น
ทุกที
สิน่า

นำเส้นผม
ของ
ฟรองซัว
ตัวจริง
กลับมา
จาก
ตุ๊กตา
|
เอามันไป
ละลายใน
แอลกอฮอล์
แล้วเอาไป
ยู่หญิงคน
อื่น
สร้างเป็น
ฟรองซัว
คนใหม่

แต่ตอนนี้ได้พบกับ
อันเจรีน่าแล้ว
มันจะยังจำเป็น
อยู่อีกหรือ...

แคศรavnนี่ระวัง
ไม่ให้ตุ๊กตาดึง
ก็พอแล้วละ

ครavnนี่
ล่ะ!!

แต่แล้ว
ในฤดู
ใบไม้ผลิ
ปี
1840

หลอน
ก็หายตัว
ไปจาก
คิว
เบรอน
|

ลือกันว่าเธอ
ทนรับแรงกดดัน
จากคนรอบข้าง
ที่เธอมีหน้าตา
เหมือนกับตุ๊กตา
ฟรองซัว...

ซึ่ง
เป็นศัตรู
ตัวฉกาจ
ของเหล่า
ซีโรซานะ
ไม่ได้
ก็เลย...

ผมทำ
ผิดพลาด
อีกแล้ว

เรื่อง
ต่อ
จาก
นั้น

นาย
น่าจะรู้
ดีที่สุด
จริงมั๊ย
ไซจิ...

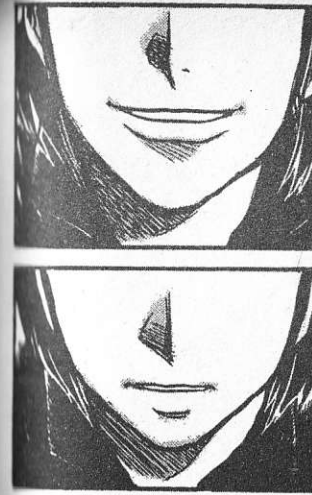
28 ปีให้หลัง
ก็มีจดหมาย
จากหลอน
มาที่คิว
เบรอน...

ว่าเธอ
แต่งงาน
กับนายแล้ว
ที่ญี่ปุ่น
ใจล่ะ...

พอไป
ถึง
ญี่ปุ่น
ก็เห็น
เธอ
ทำทาง
มีความ
สุข

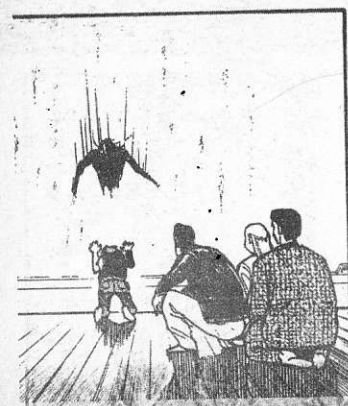

เฮ!
เฮ!

อะ...
อะไรของ
มันลึกลับ
สินี่

เรื่องให้
อยู่
ชั้นนี้จะ
?

เรื่องให้
ทำไม
...?

เจ็ใจ
ที่จะต้อง
มาตายที่นี่
อย่างนั้น
จะอะ?

ทำไม
ทุกคนถึง
มีความสุข
ไม่ได้
กันล่ะ
!?

มะ

มา
ซารู

ผมเห็น
หมด
ทุกอย่าง
แล้ว
อะ

เข้าใจ
เหตุผล
ของ
ทุกเรื่อง
ที่เกิดขึ้น
กับผม
แล้ว
ด้วย

เรื่อง
ของ
คุณ
ปู่

กับ
คุณ
อัน
เจรี
น่า

คุณ
กรี

ตุ๊ก
ตา
พวง
ขึ้น

ทุกคน
เคย
เป็นคน
ธรรมดาๆ
|
แต่
ว่า
|

เพราะ
เพียง
แค่...
|
พิน
เพียง
ขึ้น
เล็ก ๆ
หลุดไป
...ก็เลย
|
ต้อง
พบกับ
ความ
โชคร้าย
อย่าง
มาก...

คุณพ่อ
กับ
คุณ
ไปอิง
แล้ว
ก็

คุณ
พรอง
ซิน
|

แล้ว
ก็
เรื่อง
ของ
เอเล
นอล

ทั้ง ๆ ที่
ทุกคน
แต่
อยาก

จะมี
เพียง
ความสุข
เล็กๆ
เท่านั้น
เอง...

แล้ว
ความทุกข์
ในตอนแรก
นั้นก็สืบ
เนื่องมาถึง
200 ปี...

ออต
มา
ต้า...
|
โรค
ไซนา
ซ่า...
มัน
อะไร
กัน
!

แบบ
นี้
ก็
ไม่มี
ใคร
!

ที่จะมี
ความสุข
ได้เลย
ไม่ใช่
รีไรกัน
!!

แต่
ว่า

ถ้า
แก่
ตาย
ไป

อย่างน้อย
ความแค้น
ของผม
ก็ได้รับ
การชำระ

อะไร
อีกล่ะ
เจ้าเด็ก
ซาตาโยชิ
นะโดน
จับไป
แล้วนะ

เอ่อ... คือไม่ใช่ เรื่องนั้น ใช่เกิด ลี...

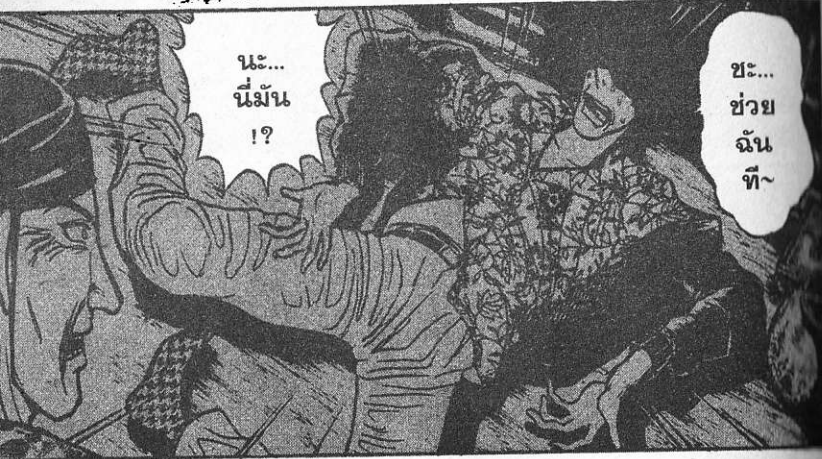
แล้ว อะไรล่ะ

อึ้ง เจ็บ เจ็บ เจ็บ!

เสียง อะไร นะ...?

อ๊ะ !!

นะ... นี่มัน !?

ชะ... ช่วยฉันที~

ชะ... ทั้งข้อมือ ข้อเท้า โดนถอด ทลุดหมดเลยหรอ !?

นี่มัน เรื่องอะไร กันเนี่ย

ไม่รู้สิ แต่ดูเหมือนว่าจะถูก ลอบทำร้าย แล้วเอามาไว้ตั้งแต่เมื่อวาน

เปิดไฟซี !

นี่มัน เกิดอะไรขึ้น

มี ลุงฝรั่ง แปลกๆ มา นะลี

....

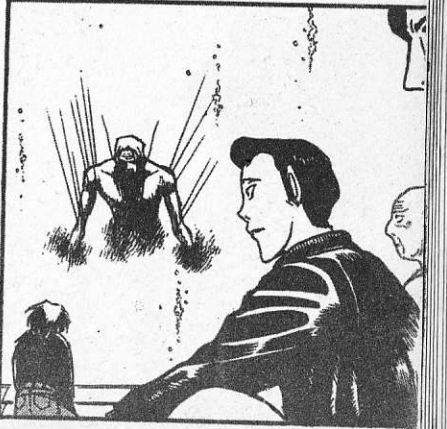
โตติ

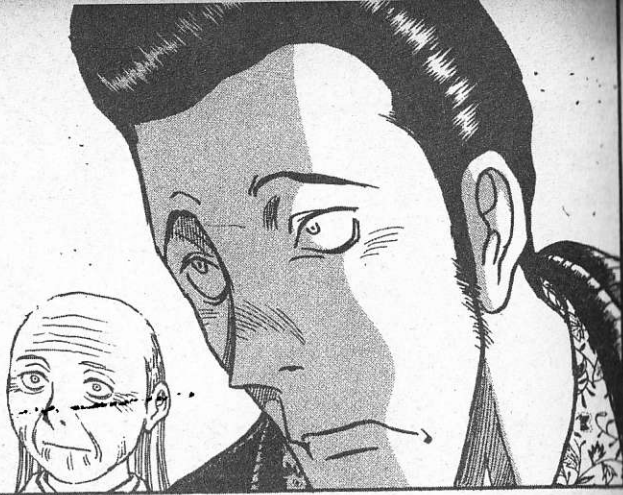
โตตินี่นา !?

บ้าน่า

กิตาโน โตติอยู่ใน คฤหาสน์ผู้ใหญ มาตั้งแต่เมื่อวานใน ฐานะของหัวหน้า กลุ่มคนหนุ่ม นี้นา...

แป็บเดียว...
แต่แป็บ
เดียว
ข้อต่อ
ทั้งตัวก็~

สิ่งที่ว่า
นี่มัน
หน้าตา
แบบไหน
อะ...
!?

...เห็น
แต่ที่ว่า
ผมเสียเงิน
เอง...

แต่พอ
มันเล่นงาน
ผมเสร็จมันก็
รู้ภาษาญี่ปุ่น
ปร้อเลยละ...

มัน
พูด
ว่าอะไร
บ้าง
?

แยก
ส่วน
—

...

...อะ...
ถ้า
ฉัน...

ที่อยู่
กับท่าน
ไซจิ
และ
ยูโตะ
บ้าน
นั้น...

เป็น
ใคร
กัน
ละ
!?

อะ...
อะ...

นี่
'จารย์
มาลี
มูระ
—

มี
อะไร
อะอะ?
ใดคิ

ถ้าพม่า
ว่าดีน
โอนถ่าย
ลงใน
ตัวเด็ก
นั่นไป
แล้ว
ละก็

ช่างกาย
ซอดตีน
มันจะ
เป็นยังไง
กันเธอ
ครับ
เนี่ย...

การโอนถ่าย
เป็นการขาย
ข้อมูลความ
ทรงจำกับ
อุปกรณ์ ไม่ใช่
จะทำให้ร่างกาย
หรือสมองหาย
ไปไหน
หรอก

ก็นั่นสินะครับ เหมือนเวลาเราก่อบวิตโอ ก็ใช้ว่าม้วนตัวแม่จะหายไปด้วยซะหน่อยเนอะ!

พูดอะไร ของเจ้านะโดคิ?

ที่สำคัญ ซาดาโยชิ มันสลายตายไปไหนกรวดเมื่อเดือนกุมภาพันธ์นี้แล้วนี่!

เอะ อะอะไรกันนะ

ก็แค่เรื่อง

ของ มาสเตอร์ เทป เท่านั้นเอง

ฉากที่ 53 มารร้ายปรากฏตัว

ปีปัจจุบัน ภายใต้อสวนของคฤหาสน์หมู่บ้านหมูบ้านคุโรงะ

แยแล้ว! เจอตัวโดคิอยู่ในบ้านที่ว่างอยู่ในหมู่บ้าน!

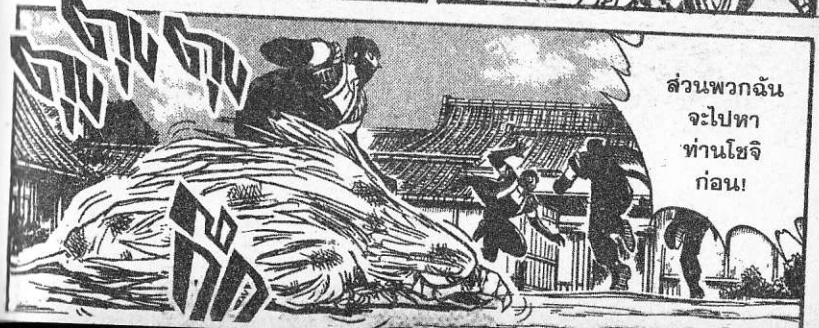
คาโน โดคิที่อยู่กับพวกท่านไซจิเป็นตัวปลอม!

มีผู้บุกรุกเข้ามาในหมู่บ้านคุโรงะนี่แล้ว!

ไปตามคนมาเอาหุ่นเซิตมาด้วยล่ะ!!

ครับ!

ส่วนพวกฉันจะไปหาท่านไซจิก่อน!

...คุณ
กรี...
ไม่ใช่
นะฮะ...

ผมคือ
ไชจะ
มาซารุ
ต่าง
หาก
ฮะ...

ไม่โดน
หลอก
หรือกนะ
ดิน...ไมลี
จิน!

แกอยาก
จะหลบซ่อน
อยู่ในร่าง
ของเด็กคนนี้
ก็เชิญ

แต่ผม
ก็จะ
ฆ่าแก
อยู่ดี!

คราวนี้
แกได้ตาย
สมอยาก
แน่
จิน!

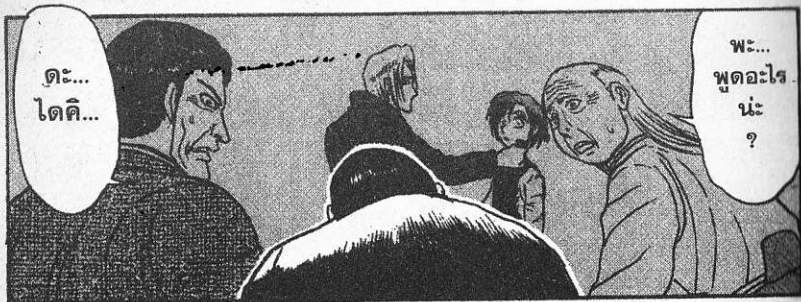
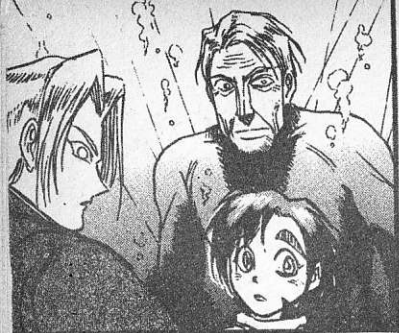
ทำ
แบบนี้
ก็แยลึ
น้อ

เรื่องเล่า
ก็ดูจะจบ
แล้วด้วย
นี่นะ
ได้เวลา
จัดการชะ
ทิละ...

ว่าไฉ
ไชจิ

.....

ด๊ะ... ไตคิ...

พะ... พุดอะไร นะ ?

พะ... พุดอะไร บ้าๆ ออกมา กันหา ?

ไต คิ !

ไม่ใช่ เรื่อง บ้าๆ จะ หน้อย ลุง ผู้ใหญ่

บู๊ บู๊

ตอน เด็ก ๆ ที่ โรงเรียน ไม่มี สอน เรอะ ใจ

ว่า อย่าไป เอาของ ของ คนอื่น นะ

เด็ก นั้นนะ เป็น ของ ผม...

คิดว่า การ รับผิดชอบแม่ลูก ที่สามีหายตัว ไปไหนก็ไม่รู้ แล้วยังไม่ มี ญาติมิตรนี้มัน ต้องจ่ายไป เท่าไรกัน ส๊ะ?

วิธี การข่ม แบบ นั้นมัน! ?

ได้รู้ หลาย อย่าง เลยละ ไชจิ

จาก ความจำ ของนาย ที่เด็ก นั้นพูด ออก มา

ไตคิ พุดอะไร กับ ท่าน ไชจิ แบบ นั้น ...!

ของ คนอื่น ฉันเรอะ |

ดีจัง เลย นะ ไชจิ

นายนี้
ไม่ว่า
เมื่อไหร่
ก็มีแต่
คนชอบ
สิน่า

แก
คือ

ใคร

ผู้ใหญ่
โตคิ
มันอยู่ใน
บ้านว่าง
หลังนี้
แถวนี้

โตคิ
ที่อยู่
ที่นี่เป็น
ตัวปลอม
ครับ
!!

อะ...
เรารู้จัก
คนๆนี้
!!

คนๆ
นี้
ก็คือ

อะ...
ว่าไงนะ
!!

อะ...
หนีไป
เร็ว
เข้า

นี่...
มาจากนั้นอะ
คาโน่!

ถึงจะเป็น
ผู้นำของ
กลุ่มคนหนุ่ม
แต่ก็อภัย
ให้ไม่ได้
หรอกนะ

สมเป็น
มาซารุ
รู้ดี
จริงๆ

อู๊วก

แขน
มัน !!

แขน
ข้านน ~!

กะ...
แก
เป็น...

ใคร
กัน
แน่
!?

อ้าว ?

พูด
อะไร
เขินซา
อย่าง
นั้นละ
กรี๊ด

เพราะ
ฉายเดี่ยว
มากไป
หน่อย
เลยไม่เคย
ได้เจอหน้า
กันก็จริง
หรือก

แต่ผม
รู้เรื่อง
ของเธอ
ดีเยี่ยม
ล่ะ...

และเธอเอง
ก็น่าจะ
รู้จักผมอยู่
บ้างนี่นะ

อะ...
ผบ.
เพชร
เลิศ

อะ...
บ้า
น่า...

ตื่น
!

คุณ
พ่อ
!

พวกเขา
คงคิดว่า
...ฆ่าผม
ตายไป
แล้ว
เรียบร้อย
ละสิ้นนะ
...?

น่าเสียดาย
ที่ผมเอง
ก็เหมือน
กับไซจิ
ยังมี
บางส่วน
เหลือ
อยู่

เพราะวันนี้
ก็เลยว่าจะ
มาหักทลาย
ด้วยอีก
ใบหน้าหนึ่ง
ซะหน่อย
..!

ไป
จีน

ติน
เมส
ทอล

ไซงะ
ซาดา
โยชิ

ผม
เพิ่ง
เคย

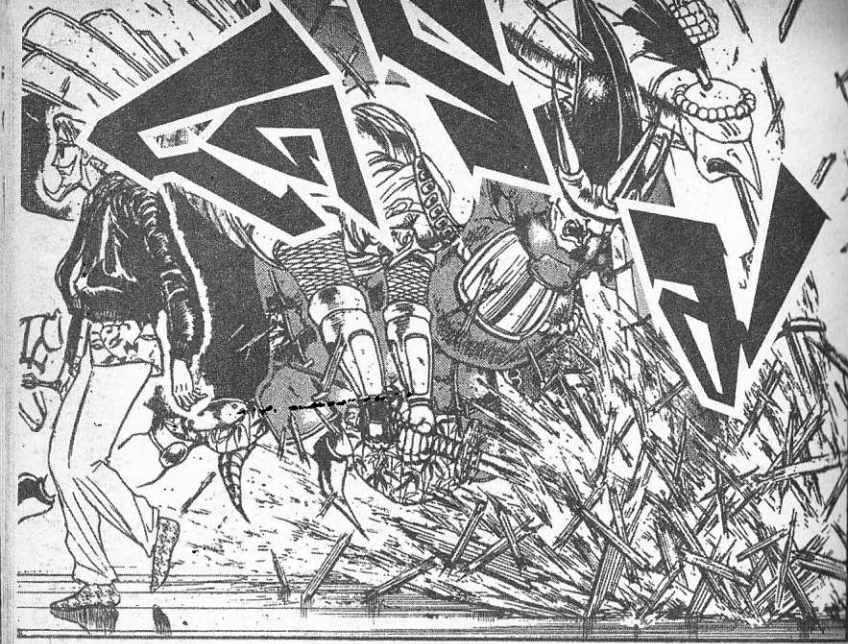

ทั้งหมด
เป็นคน
เดียว
กัน

เป็นชาย
ที่แพร่
กระจายโรค
โซนาฮา
และหายนะ
ทั้งหมด
ยังใจละ
!

ไอ้
ซาดา
โยชิ
~!

ไม่มี
ประ-
โยชน์

กริคุง
เธอก็
รู้ดีนี่
จริง
มั๊ย
?

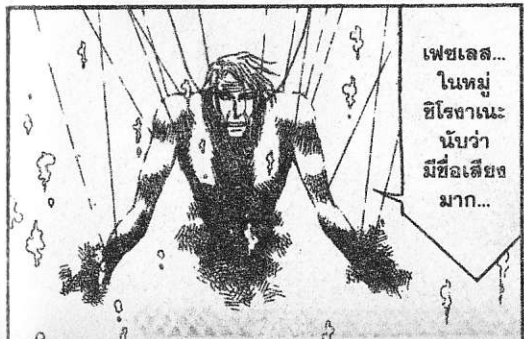

เรื่อง
ที่ผม
ถนัด
นี่...

เฟซ
เลส

“จอม
แยก
ส่วน”

เฟซเลส...
ในหมู่
ชิโรทานะ
นับว่า
มีชื่อเสียง
มาก...

แต่
ไม่คิดว่า
จะเป็น
ขาดา
โยชิ
ไปได้

ก็เคยบอกไปแล้วนี่ เมื่อตอนยุคเมจิ นะ

ว่าจะไปเป็นหัวหน้าของชิโรงาเนะกลุ่มใหม่...

แต่นายไม่ค่อยได้ออกจากญี่ปุ่นนี่นะ จะไม่รู้ก็ไม่แปลกหรอก

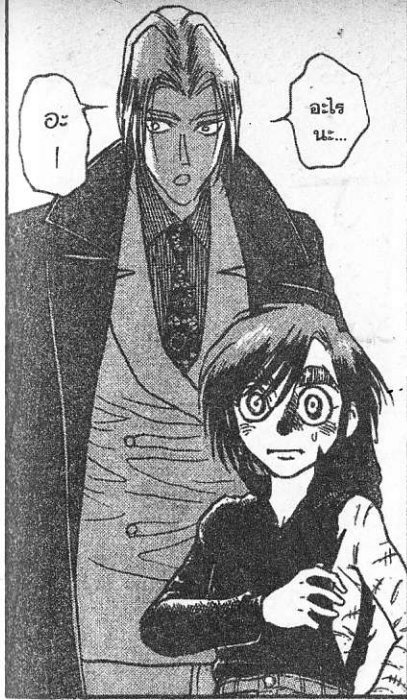
มาทำอะไร

ที่นี่กันล่ะ?

ผมก็มารับร่างกาย

ที่น่าจะได้ย้ายลงใต้ตั้งนานแล้วนะสิ

อะ!

อะไรนะ...

ก็คือพวกเขาเองเข้าใจผิดกันไปเองยังงี้ล่ะ

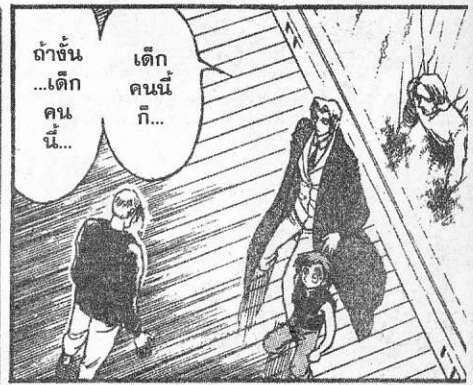
ในตัวเด็กคนนั้นไม่มีผมอยู่ซักหน่อย

ตอนนั้นถ้าโชไม่มาขวางล่ะก็

คงจะได้โอนถ่ายอย่างอื่นนอกจากข้อมูลความจำ

แล้วปานนี้ก็คงได้เกิดใหม่เป็นเด็กคนใหม่โดยสมบูรณ์แล้วล่ะ

ถ้าฉัน...เด็กคนนี้นะ...

เด็กคนนี้ก็...

ไม่ใช่แก่นฉันเหรอ...

แหม่น
แล้ว
จำ

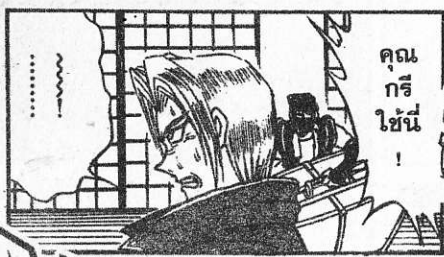
ยัง
คงเป็น
“ไซยะ
มาซารุ”
นั่นล่ะ

ดูเหมือน
พวกเธอ
จะเข้าใจ
อะไร
ผิดกัน
อยู่นะ

ในสมอง
ของ
“ไซยะ
มาซารุ”
นั่นไม่มี
ผลอยู่ชะ
หน่อย

ฉากที่ 54 - เฟซเลสออกโรง

คุณ
กรี
ไซน์
!

ไม่ได้นะ
คุณกรี
คุณนะ
เอาชนะ
ชาย
คนนี้

ไม่ได้
ทรอก
!!

การโอบนถาย
ที่เป็นการ
เกิดใหม่โดย
อาศัยการข้าย
ข้อมูลอุปนิสัย
และความทรงจำ
ของตนเองไป
ใส่ในสมอง
คนอื่นนั้นมัน
มีขั้นตอนอยู่

ก่อนอื่น
คือการ
โอบนถาย
“ความทรงจำ”
ทั้งหมด
ที่มีมา
ตั้งแต่เกิด
จนถึง
ปัจจุบัน

จากนั้น
คือ
โอบนถาย
“อุปนิสัย”
ที่จะส่ง
ผลให้
ความ
ทรงจำ
เป็นรูป
เป็นร่าง
ขึ้นมา

สุดท้ายก็คือ
ขั้นตอนผลผสาน
เป็นการเชื่อมต่อ
ข้อมูลทั้งสองเข้า
ด้วยกัน เมื่อผ่าน
3 ขั้นตอนนี้แล้ว
การโอบนถายก็จะ
เสร็จสมบูรณ์

และ
ในขั้นที่านั้น
ก็ดันมีคน
มาขัดขวาง
ซะก่อน
จะเป็นใคร
คงรู้นะ
ไซจิ

ตั้งนั้น
วันนี้
ผม
ก็เลย

จากที่ 54
**เฟซลอส
ออกโรง**

มาพา
เด็ก
คนนี้
ไป

เพื่อ
ดำเนิน
การ
ต่อไต่
ละ

ดิน
นี่แกล...
ยังมี
ชีวิต
อยู่อีก
แหละ...

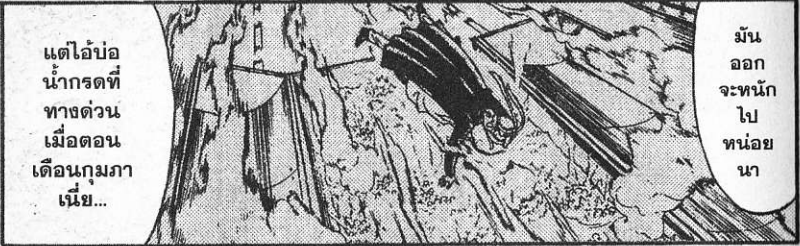
ก็
ทั้งคู
่นั้น
แหละ
น่า

พิด
บั้ง
อย่าง
ที่
เจ้
เห็น

ชะ...
แยกส่วน
รถบรรทุก
ในนั้น
นะ
แหละ...

ไม่มีอะไร
ที่ผมจับมา
แยกส่วน
ไม่ได้
ซัก

แต่ไอ้บ่อ
น้ำกรดที่
ทางด่วน
เมื่อตอน
เดือนกุมภาพันธ์
เนี่ย...

มัน
ออก
จะหนัก
ไป
หน่อย
นะ

แต่เทียบ
กับผมแล้ว
นายดู
ค่อนข้าง
เอ๋อ...
โทรมน่าดู
แฮะ

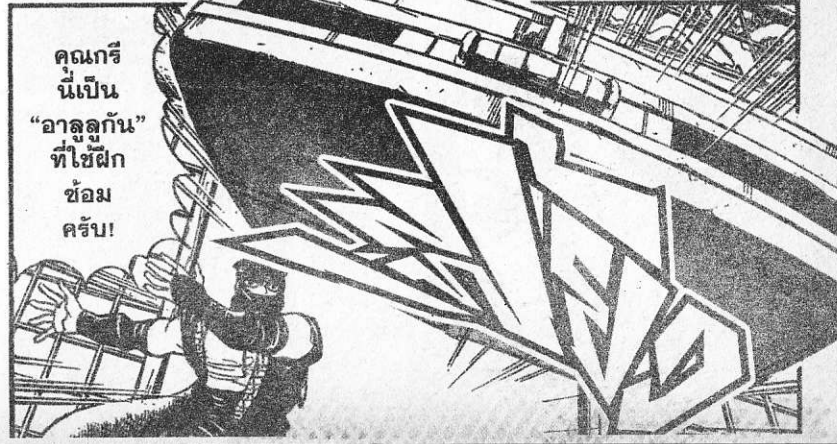
ฮืม

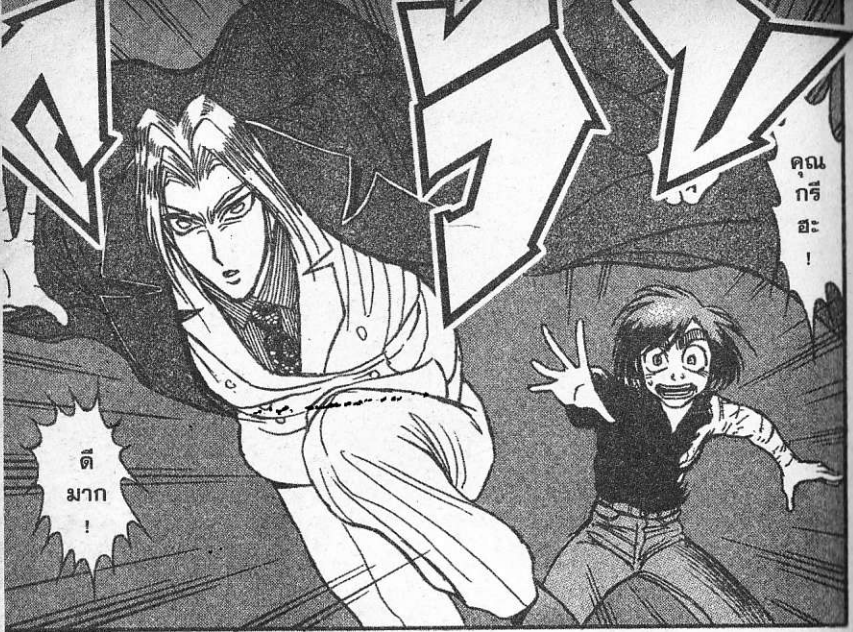
ไอ้การทำ
“แยกส่วน”
ในสภาพ
ที่ร่างกาย
ตัวเองกำลัง
ละลาย
แบบ
นั้น

เล่นเอา
กระดูก
ผุไป
หลาย
ชิ้น
ล่ะ

คุณกรี
นี่เป็น
“อาลูกัน”
ที่ไซฝึก
ซ้อม
ครับ!

คุณ
กรี
อะ !

ดี
มาก !

อย่าไปสู้
กับหมอนัน
เชียวนะอะ

ไม่มี
ทาง
ชนะ
หรอก !

แต่...
แต่ว่า
มัน
...!

ทำไมเรา
ต้องเป็นห่วง
คุณกรี
ที่ติดจะฆ่า
เราด้วย
นะ!?

เราเอง
ก็ได้เห็น
อดีต
ของ
คุณกรี
มาแล้ว
เหมือนกัน...

เฮ...
เลือด
ร้อน
จริงนะ
กรีคุด

โหนเขา
บอกว่า
เธอเป็น
ชิโรจานะ
ที่เยือก
เย็น
ใช่ล่ะ

ผมเห็น
ความจำ
ของ
คนนั้น
มาแล้ว
เลยเข้าใจ
ได้!

ว่าเขารู้
ทุกอย่าง
ที่เกี่ยวข้อง
กับ
หุ่นเชิด
!!

คุณกรีนะ
ชนะ
ไม่ได้
หรอก!!

LES ARTS MARTIAUX! รวมศาสตร์สังหาร

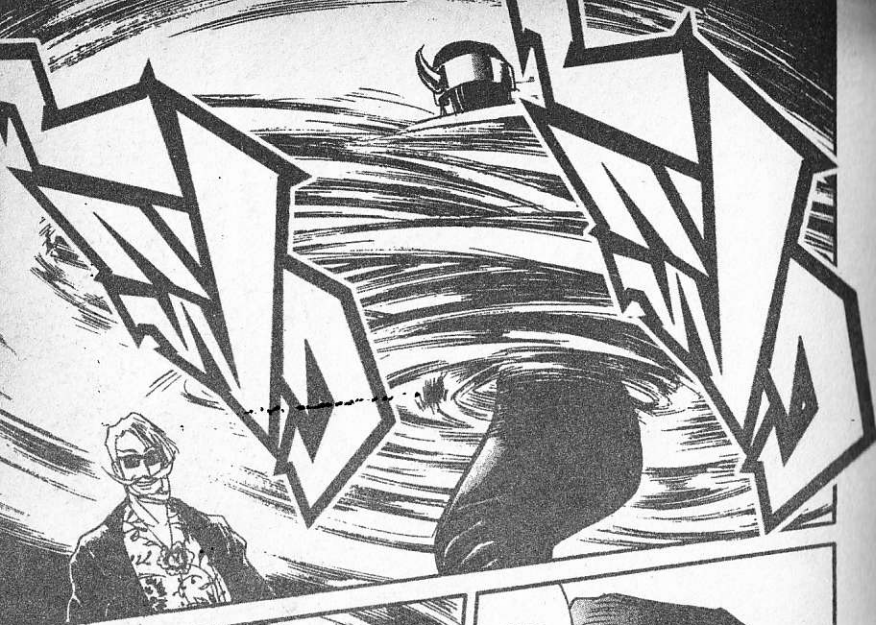
ดาบ
เซนต์
จอร์จ
!

น่า
กลัว
น่า
กลัว

อา
ลุ
ลู
กัน
โค
ร์
น
!

น่า
เสียด
ตาย
น่า~

แบบ
นั้น
มันใช่
ไม่ได้
จ้อก

นี่
...!?

(ธนูอัคคี)
!

ไม่เอาน่า
กรีคูง
อยากเห็นท่า
ถนัดที่สองของ
ผมขนาดนั้น
เขี้ยวเธอ
?

เป็นอะไร มีข... สะ?... คุณกริ

ยัง หลอก !

เอ?... ?

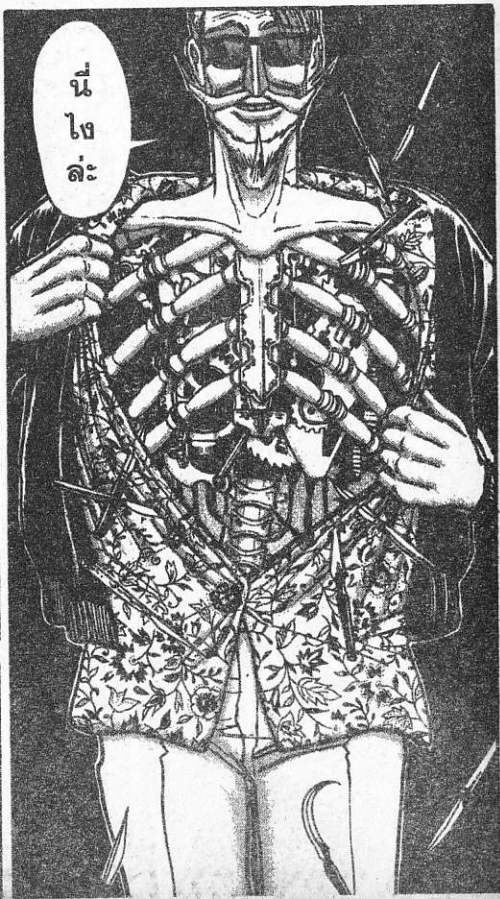
ว่า... แอ่เลยสิ เป็นของ ถูก ๆ ก็จริง แต่ดันมีรู จานได้!

ตะ... โดน มีดเสียบ ไปขนาด นั้นแล้ว นะ...

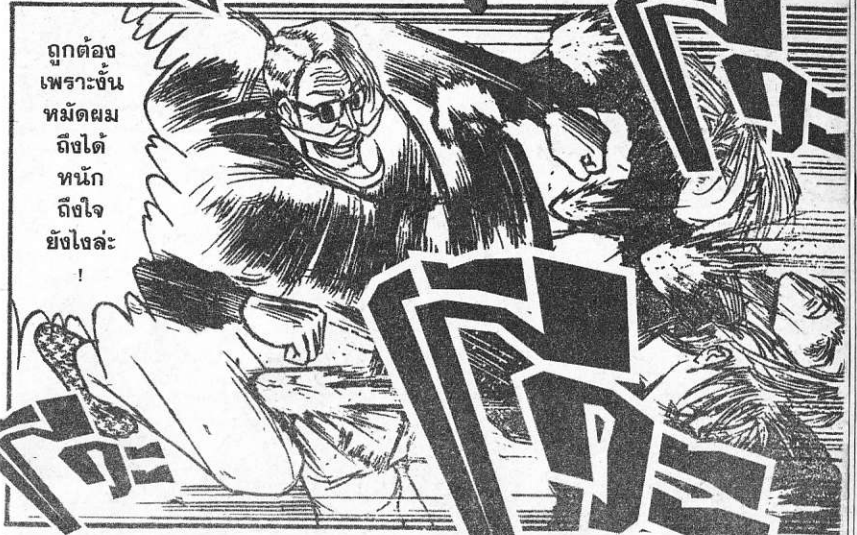
ไซจิ ที่จริงก็ไม่ใช่ ว่าผมจะ ไม่บาดเจ็บ เลยหลอก นะ....

นี่ ไง ละ

ระ... ร่าง จักร กล...

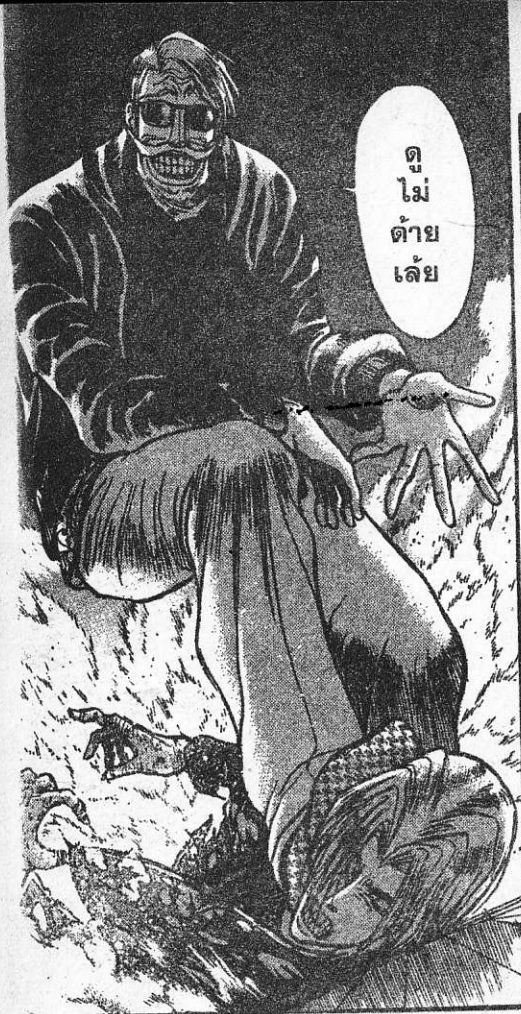
ถูกต้อง เพราะฉัน หมัดผม ถึงได้ หนัก ถึงใจ ยังไงล่ะ !

แบบนี้ ภาษา ญี่ปุ่น เขาพูด ว่าไง นะ?

อ้อ ใช่ ๆ !

ดู
ไม่
ตาย
เลย

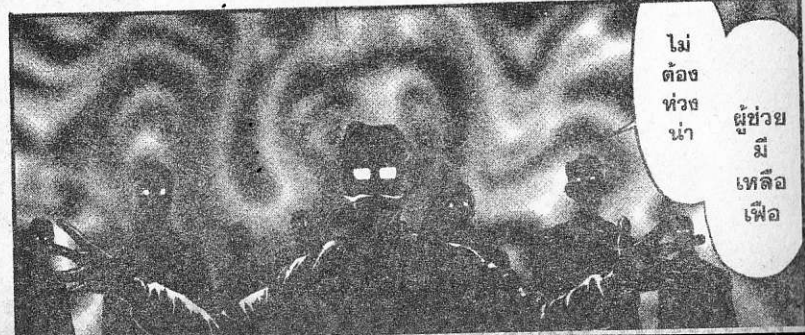

เอาล่ะ
พอมาเธอเสร็จ
ค่อยฆ่าทุกคน
ที่อยู่ในบ้านนี้
แล้วกลับ
ตีกว่าเนอะ

โซจิ
ผมจะ
เอานาย
ไว้หลัง
สุด
เลย

คอยดูพวก
นักเข็ดทუნ
แห่งคุณโจจะ
ร้องทรมาน
ไปก็แล้ว
กัน

ไม่
ต้อง
ห่วง
นะ

ผู้ช่วย
มี
เหลือ
เพื่อ

คุณ
กรี
ฮะ
!

อ๊ะ
!

ยังอยู่
อีก
เธอ
มาซารุ

เธอเป็น
ร่างกาย
ที่จะกลาย
เป็นผมมา
เกิดใหม่

เกิด
บาดเจ็บ
ไปจะยุ่ง
ไปทางไหน
ซะไป

ปล่อย
นะ!
ปล่อย
เซ้!

มาซารุ
!

...ขอโทษนะ...

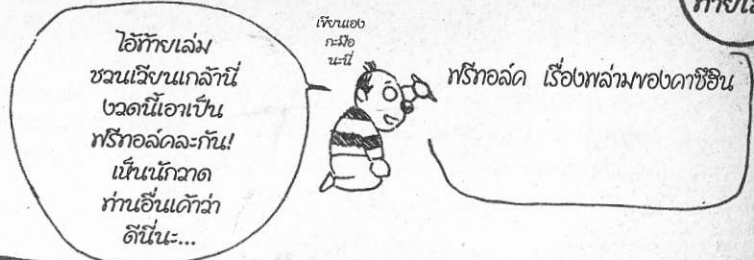

คุณ... กวี...

ไฟรอดติดตามต่อจบบันเทิง

แถมท้ายเล่ม

ไอ้ทักขเลม
ชวนเวียงเกล้านี้
โปรดนี่เอาเป็น
ทริโกลด์ละกัน!
เห็นนักวาด
ท่านอื่นเค้าว่า
ดีนี่นะ...

ใจผม
กะมี
นะนี่

ทริโกลด์ เรื่องพละมาของดาชชิน

อ่าวละ
จะใจชน
ละนี่

ทริโกลด์ เรื่องพละมาของดาชชิน
เมื่อวานผม

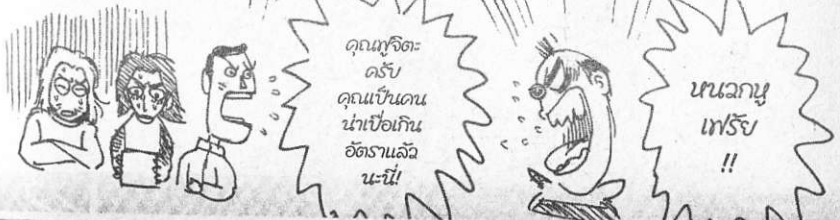

ทริโกลด์ เรื่องพละมาของดาชชิน
เมื่อวานผม

คุณผู้ที่จะสับค้อนมาก
อะไรครับนี่?

ทริโกลด์ เรื่องพละมาของดาชชิน
เมื่อวานผมพละมาชชินโมะ
(ปลาไหล)มากดีละ

คุณผู้ที่จะ
ดริบ
คุณเป็นดอน
นำเป็กริน
อัครานลั
นะนี่!

หนวัญ
เทริบ
!!